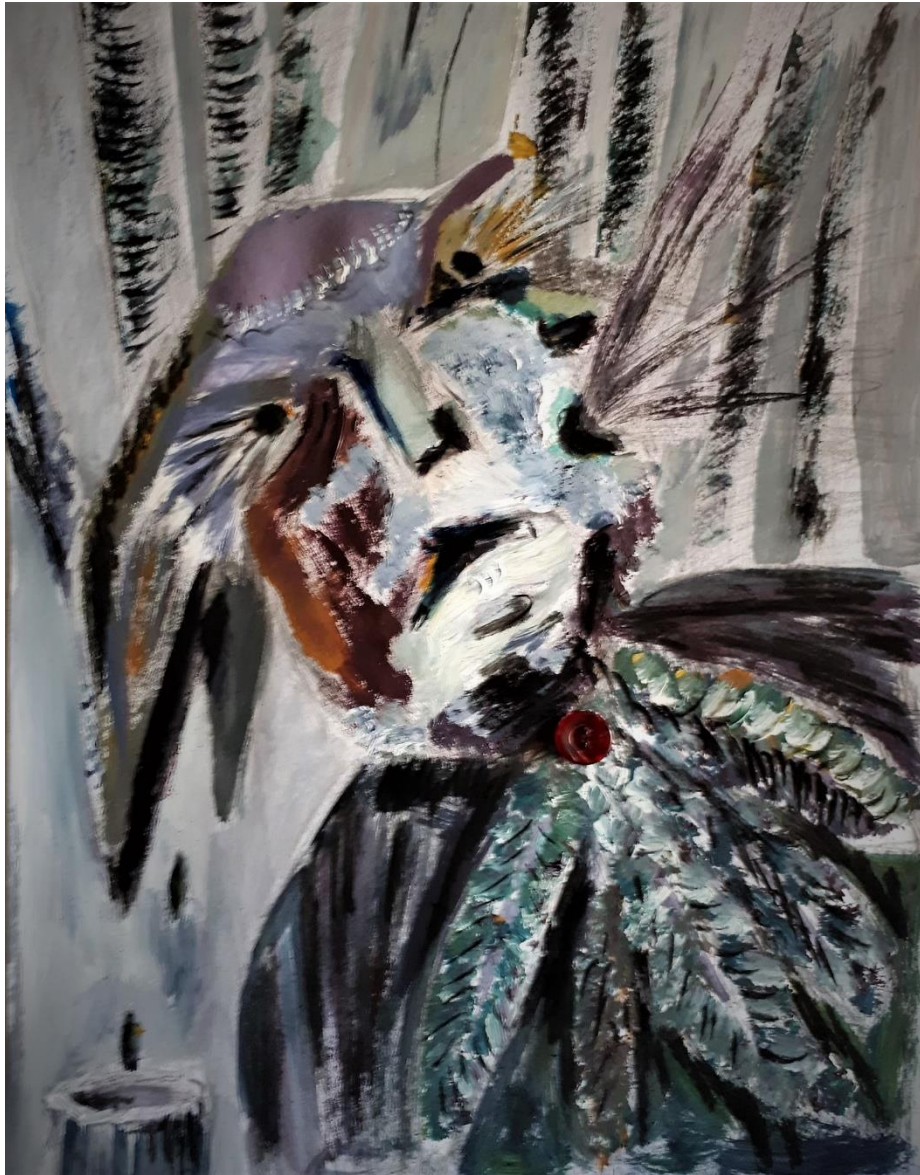


Γιαννακοπούλου Βασιλική

«Ο Επισκέπτης»



Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Αθήνα 2020

Η Βασιλική Γιαννακοπούλου γεννήθηκε στην Αμαλιάδα το 1994. Σπούδασε στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Εργάζεται ως θεατρολόγος.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973754877

Email: basilikhgiannak@hotmail.com, basilikigiannakopoulou7@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εξώφυλλο: Βασιλοπούλου Νίκη



Το θεατρικό έργο *Ο Επισκέπτης* της Βασιλικής Γιαννακοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

(Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, να το διασκευάσει, ή να το αναπαράγει για κερδοσκοπικούς ή μη κερδοσκοπικούς σκοπούς, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Περίληψη

Ο Σμπίσεκ αποφασίζει να παρατήσει την ζωή στην πόλη και να προσπαθήσει να ζήσει ανεξάρτητος σε ένα καταφύγιο στα βουνά της Μολδαβίας. Για τον λόγο αυτό επισκέπτεται τον Σεμπάστιαν, μόνιμο κάτοικο ενός καταφυγίου, ασκητής και θρήσκιος. Περνώντας οι μέρες, ο Σεμπάστιαν δένεται με τον Σπίσεκ και ταυτόχρονα ξεκινούν να διαφαίνονται κάποιες διαταραχές στον χαρακτήρα του, οι οποίες οφείλονται κυρίως στα βιώματα των παιδικών του χρόνων και στην μοναξιά. Από την αντίθετη πλευρά ο Σμπίσεκ κουβαλώντας δυο βαριά μυστικά είναι αρκετά απόμακρος και εσωστρεφής. Τα μυστικά του Σμπίσεκ θα αποκαλυφθούν. Ο Σεμπάστιαν θα κάνει τα πάντα για να τον κρατήσει κοντά του.

Πρόσωπα: Ο Σεμπάστιαν γύρω στα πενήντα πέντε και ο Σμπίσεκ περίπου στα τριανταπέντε.

Χώρος: Ένα ξύλινο σπίτι (καταφύγιο), μέσα σε ένα δάσος.

Σημείωση: Καθ' όλη την διάρκεια του έργου ακούγονται στο βάθος ήχοι του δάσους. Επίσης, στα σημεία που οι δυο ήρωες ετοιμάζουν γεύμα, το μαγειρεύουν εκείνη την ώρα πάνω στην σκηνή.

Σκηνή 1^η

Οι δυο άνδρες συζητούν καθισμένοι σε ένα ξύλινο τραπέζι. Στο χώρο υπάρχουν ακόμα, δυο κρεβάτια, ένα τζάκι, δυο καρέκλες δίπλα από το τζάκι, μια μικρή κουζίνα και μια εστία στο πάτωμα για φωτιά.

Σμπίσεκ –Θα σε πείραζε αν καθόμουν λίγες ημέρες ακόμα;

Σεμπάστιαν –Όχι. Χειμώνας είναι, δουλειές πολλές δεν υπάρχουν. Τι καλύτερο από λίγη παρέα;

Σμπίσεκ –Ωραία. *(Παύση)*. Να βάλω μπροστά το φαγητό;

Σεμπάστιαν –Ναι, πάω να φέρω λίγα ξύλα ακόμα. *(Βγαίνει)*.

(Ο Σμπίσεκ παραμένει καθισμένος στην καρέκλα και φαίνεται απορροφημένος στις σκέψεις του. Έπειτα από λίγη ώρα μπαίνει ο Σεμπάστιαν).

Σεμπάστιαν –Ξεκίνησες το μαγείρεμα;

Σμπίσεκ –Όχι με συγχωρείς, κάτι σιεφτόμουν. *(Σηκώνεται και πηγαίνει στην μικρή κουζίνα. Ξεκινάει να μαγειρεύει)*.

Σμπίσεκ –Πόσα χρόνια ζεις εδώ;

Σεμπάστιαν –Κοντά στα τριάντα χρόνια. Δεν θυμάμαι πόσο χρονών ήμουν όταν αποφάσισα να αποτραβηχτώ εδώ. Νομίζω διένυα την τρίτη δεκαετία της ζωής μου.

Σμπίσεκ –Πώς αντέχεις τόσα χρόνια να ζεις αποκομμένος από την κοινωνία;

Σεμπάστιαν –Τα πρώτα χρόνια ήταν λίγο δύσκολα γιατί ήμουν μικρός. Τώρα αν με πάρεις από εδώ και με βάλεις σε ένα σπίτι στην πόλη, νομίζω θα τρελαθώ μέσα σε λίγες μέρες.

Σμπίσεκ –Δεν σου λείπει η παρέα;

Σεμπάστιαν –Όχι ιδιαίτερα. Εξάλλου που και που έχω επισκέπτες. Άλλα έτσι κ' αλλιώς από παιδί ήμουν μοναχικός.

(Σωπαίνουν. Ο Σμπίσεκ κόβει διάφορα υλικά και ο Σεμπάστιαν προσπαθεί να ανάψει φωτιά).

Σεμπάστιαν –Δεν μου είπες, πώς έμαθες για 'μένα;

Σμπίσεκ –Διάβαζα, μια μέρα για τα καταφύγια της χώρας και μου έκανε εντύπωση ότι δυο, από τα εκατό πενήντα πέντε, κατοικούνται από μόνιμους

ασκητές. Έτσι αποφάσισα να έρθω. Ίσως όταν φύγω από εδώ, να πάω και στο άλλο καταφύγιο, που βρίσκεται προς τα βόρεια.

Σεμπάστιαν –Γνωρίζω τον άνθρωπο που μένει εκεί. (Παύση). Φέρε μου την κατσαρόλα με το νερό. (Σιωπή).

Σμπίσει –Έχεις καταφέρει να ζεις εντελώς αυτόνομα;

Σεμπάστιαν –Ναι, εδώ και αρκετά χρόνια. Τα λίγα χρήματα που χρειάζομαι τα βγάζω πουλώντας, ότι παράγω.

Σμπίσει –Πολύ δύσκολο και όμως τα καταφέρνεις μια χαρά από ότι φαίνεται.

Σεμπάστιαν –Έχω πίστη στον Θεό και στον εαυτό μου. Αυτό με κάνει να μπορώ να αντεπεξέρχομαι στις δυσκολίες. (Παύση). Θέλεις να σου βάλω λίγο κρασί;

Σμπίσει –Ναι, θα έπινα λίγο.

Σεμπάστιαν –Ωστε έφτασες μέχρι εδώ από απλή περιέργεια;

Σμπίσει –Όχι ακριβώς. Παραιτήθηκα από την δουλεία μου. Δεν αντέχω άλλο την πίεση και το άγχος της πόλης. Κάπως έτσι αποφάσισα να έρθω, να δω πως είναι η ζωή στην φύση.

Σεμπάστιαν –Καλώς ήρθες λοιπόν. Έλα μαζί μου να κάνουμε μια προσευχή πριν το δείπνο μας.

(Προσεύχονται. Έπειτα κάθονται στο τραπέζι και τρώνε).

Σμπίσει – Ήσουν από πάντα πιστός;

Σεμπάστιαν –Από όταν ήμουν παιδάκι. Μας πήγαιναν πολύ συχνά στην εκκλησία και από τότε είχα αναπτύξει μια πολύ ιδιαίτερη σχέση με τα Θεία.

Σμπίσει – Εγώ άρχισα να πιστεύω, αργότερα. Νομίζω κάποια γεγονότα της ζωής μου με έσπρωξαν προς τα εκεί.

Σεμπάστιαν –Πως αισθάνεσαι για αυτό;

Σμπίσει –Δεν ξέρω. Κάποιες φορές αισθάνομαι ότι πιστεύω και ότι υπάρχει Θεός, άλλες φορές πάλι αισθάνομαι, ένα απόλυτο κενό. Σε δύσκολες καταστάσεις πάντα με βοηθάει. Μου δίνει δύναμη να προχωρήσω παρακάτω. Ακόμα και αν αυτά που συμβαίνουν γύρω είναι παρανοϊκά και άδικα.

Σεμπάστιαν – Κατανοώ τα συναισθήματά σου. Αισθανόμουν έτσι όταν ήμουν παιδί. Δεν μπορούσα να κατανοήσω γιατί ο Θεός ήταν τόσο άδικος. Γιατί άφηνε τους ανθρώπους και τα ζώα να ζουν σε άθλιες συνθήκες. Θυμάμαι, τόσο καθαρά την εικόνα των σπιτιών και των ανθρώπων στον δρόμο που ζούσαμε. Παντού εξαθλίωση και φτώχεια.

Σμπίσει –Πού μεγάλωσες;

Σεμπάστιαν –Σε μια φτωχογειτονιά, κοντά στα νότια σύνορα της χώρας.

Σμπίσει –Είσαι Ουκρανός;

Σεμπάστιαν –Όχι ακριβώς. Η μητέρα μου ήταν από την Μολδαβία και ο πατέρας μου από την Ουκρανία, έτσι τουλάχιστον έγραφαν τα χαρτιά μου. Επομένως δεν είχα πρόβλημα να μείνω σε όποια από τις δυο χώρες ήθελα.

Σμπίσει –Πως και επέλεξες τα βουνά της Μολδαβίας;

Σεμπάστιαν –Είναι πολύ πιο ήσυχα εδώ.

Σμπίσει –Οι γονείς σου ζουν; Πως και τους άφησες πίσω;

Σεμπάστιαν –Δεν γνωρίζω.

Σμπίσει –Τι εννοείς;

Σεμπάστιαν –Αυτοί ήταν, που με άφησαν πίσω. Μεγάλωσα σε ένα ειδικό ορφανοτροφείο. *(Παύση)*. Ίσως όμως να ήταν καλύτερα έτσι. Για να με άφησαν, υποθέτω ότι, δεν ήταν ικανοί να με μεγαλώσουν.

Σμπίσει –Ίσως. Δεν κάνουν όλοι οι άνθρωποι για γονείς. *(Σηκώνεται κάπως βιαστικά και πάει στην μικρή κουζίνα να πλύνει τα σκεύη του φαγητού)*. Με συγχωρείς αν σε στεναχώρησα με τις ερωτήσεις μου.

Σεμπάστιαν –Μην ανησυχείς, δεν είμαι τόσο ευαίσθητος. *(Σηκώνεται από το τραπέζι και κάθεται σε μια καρέκλα δίπλα από το τζάκι. Παίρνει από το πάτωμα δυο βελόνες και μια μπάλα μαλλί και συνεχίζει το πλέξιμο)*.

Σμπίσει –Πως περνάς την υπόλοιπη ημέρα σου;

Σεμπάστιαν –Ανάλογα. Το καλοκαίρι κάνω διάφορες δουλειές έξω, μέχρι να νυχτώσει. Τώρα που πέφτει νωρίς το σκοτάδι κάθομαι, πλέκω λίγο και γενικά προσπαθώ να συντηρώ και να βελτιώνω το καταφύγιο. Να, βλέπεις εκεί, έχω ξεκινήσει εσωτερικά την επισκευή του ταβανιού.

Σμπίσει –Το ξύλο θέλει ιδιαίτερη φροντίδα. Και όσο περνάνε τα χρόνια, περισσότερο.

Σεμπάστιαν –Γνωρίζεις από ξύλα και συντηρήσεις;

Σμπίσει –Ναι ήταν η δουλειά μου.

Σεμπάστιαν –Είμαι τυχερός από ότι φαίνεται. Ποιο είναι το καλύτερο υλικό για να περάσω το ξύλο αφού το επιδιορθώσω;

Σμπίσει –Μισό λεπτό. *(Σηκώνεται και βγάζει ένα μπουκαλάκι από το σακίδιό του)*. Ορίστε, είναι ένα από τα καλύτερα υλικά για συντήρηση του ξύλου.

Σεμπάστιαν –Σε ευχαριστώ πολύ! Πως και το είχες μαζί σου;

Σμπίσει –Εφόσον θα επισκεπτόμουν ξύλινα καταφύγια είπα να έρθω προετοιμασμένος. Γνωρίζω καλά, πόσο δύσκολη είναι η συντήρηση του ξύλου. Επίσης ξέρω ότι αυτό εδώ το υλικό είναι από τα πιο ανθεκτικά. Το φτιάχνω μόνος μου. Θα σου γράψω την συνταγή για να το φτιάχνεις.

Σεμπάστιαν –*(Ενθουσιασμένος)*. Ο Θεός να σε έχει καλά! Θα με γλυτώσεις από πολλές ώρες μαστορέματος στο μέλλον.

Σμπίσει –Μην με ευχαριστείς. «Αγαπάτε αλλήλους», έτσι δεν είχε πει ο ύψιστος;! Εγώ θα προσθέσω και το «βοηθάτε αλλήλους». *(Γελάει)*.

Σεμπάστιαν –Σωστά μιλάς. *(Σηκώνεται. Πηγαίνει προς την κουζίνα)*. Θέλεις λίγο τσάι;

Σμπίσει –Φυσικά.

(Ο Σεμπάστιαν παίρνει κάποια κατσαρολικά από την κουζίνα και πηγαίνει στην εστία).

Σεμπάστιαν –Πως και αποφάσισες να αφήσεις την δουλειά σου; Δεν σου άρεσε;

Σμπίσει –Μου άρεσε, απλά όπως σου είπα, υπήρχε πολύ πίεση και άγχος. Οι ώρες ήταν πολλές και τα χρήματα λίγα και αυτό δημιουργούσε πολλά προβλήματα.

Σεμπάστιαν –Που δούλευες;

Σμπίσει –Σε ένα εργοστάσιο ξυλείας.

(Ο Σεμπάστιαν σεβρίζει το τσάι και κάθεται ξανά στην καρέκλα του).

Σεμπάστιαν –Είχες κάποια ειδικότητα;

Σμπίσει –Όχι απλώς εργάτης ήμουν και όπως μπορεί να έχεις ακούσει οι εργάτες είναι αυτοί που τραβάνε τα χειρότερα.

Σεμπάστιαν –Έτσι γινόταν πάντα. *(Παύση)*. Έχω ακούσει ότι, σε τέτοιου είδους εργοστάσια υπάρχει μεγάλη θνησιμότητα των εργατών.

Σμπίσει –Ισχύει αυτό. Κάποιους γνωστούς μου, τους απέλυσαν από την μια μέρα στην άλλη, γιατί έμαθαν πως είχαν καρκίνο. Εννοείται ότι δεν ήθελαν να πεθάνουν και να βρίσκονται στην δούλεψη του εργοστασίου.

Σεμπάστιαν –Βέβαια. Θα τους έβγαине κακό όνομα.

Σμπίσει –Και πέρα από αυτό, θα γίνονταν έρευνες για τα υλικά που χρησιμοποιούνται στο εργοστάσιο. Κάτι που δεν θέλουν καθόλου.

(Παύση. Πίνουν το τσάι τους. Ο Σεμπάστιαν πλέκει).

Σεμπάστιαν –Ήταν, ο πραγματικός λόγος που έφυγες;

Σμπίσει –Ποιος; Τι εννοείς;

Σεμπάστιαν –Σε φόβισε το ενδεχόμενο του καρκίνου;

Σμπίσει –Α! Ναι. Και ποιος δεν θα φοβόταν κάτι τέτοιο.

Σεμπάστιαν –Έχεις δίκιο. (Παύση). Να φανταστώ δεν παρέχουν καμία βοήθεια σε αυτούς που αρρωσταίνουν;

Σμπίσει –Όχι φυσικά. Δεν μας λογαριάζουν για ανθρώπους.

Σεμπάστιαν –Πως έχει καταντήσει έτσι ο κόσμος! (Παύση). Καλύτερα εδώ, στην μοναξιά μου.

Σμπίσει –Για αυτό και εγώ έφυγα. Θα προσπαθήσω να επιβιώσω μόνος μου. (Παύση). Το μόνο σίγουρο, είναι ότι στην φύση θα είναι καλύτερα από το εργοστάσιο.

Σεμπάστιαν – Δεν έχεις κανέναν πίσω να σε περιμένει;

Σμπίσει – Οι γονείς μου έχουν πεθάνει. Και η γυναίκα μου είπε ότι θα έρθει να με βρει αν εγκατασταθώ κάπου μόνιμα. Φίλους πολλούς δεν έχω και αυτοί οι λίγοι, ξέρω, ότι θα έρχονται να με βλέπουν, όπου και να είμαι.

Σεμπάστιαν – Αιολούθησε αυτό που σου λέει η ψυχή σου. Η ζωή είναι σύντομη.

Σμπίσει – Αυτό, ξανά πες το. (Σωπαίνει. Το βλέμμα του χάνεται στην φλόγα του τζακιού. Ο Σεμπάστιαν τον κοιτάζει διερευνητικά).

Σεμπάστιαν – Αλήθεια, από ποια πόλη έρχεσαι;

Σμπίσει –Στο Τιρασπόλ μένω. Εκεί νοικιάζω ένα σπίτι με την γυναίκα μου.

Σεμπάστιαν – Όμορφη πόλη. Την έχω επισκεφθεί. Το χωριό που βρισκόταν το ορφανοτροφείο, είναι σχετικά κοντά. Αργότερα έμαθα ότι η μητέρα μου καταγόταν από μια περιοχή λίγο έξω από το Τιρασπόλ.

Σμπίσει –Κάποτε και η πόλη και τα χωριά γύρω είχαν πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό. Τώρα έχουν σχεδόν ερημώσει.

Σεμπάστιαν – Έτσι είναι. Οι άνθρωποι τώρα πια, αποφεύγουν την επαρχία. Συνωσιάζονται στα μεγάλα αστικά κέντρα, ο καθένας για τους δικούς του λόγους.

(Παύση).

Σμπίσεκ – Να φέρω νερό από το πηγάδι; Έχει τελειώσει.

Σεμπάστιαν – Ναι. Αν δεν σου είναι κόπος.

(Ο Σμπίσεκ βγαίνει. Ο Σεμπάστιαν σταματάει το πλέξιμο και κάθεται σκεπτικός. Ο Σμπίσεκ μπαίνει κουβαλώντας ένα τσίγκινο κουβά).

Σμπίσεκ – Να τον ακουμπήσω στην κουζίνα;

Σεμπάστιαν – Ναι.

(Ο Σμπίσεκ αφήνει τον κουβά και κάθεται πάλι στην θέση του).

Σμπίσεκ – Έχεις άλλη δουλειά να κάνω; Δεν μου αρέσει να κάθομαι.

Σεμπάστιαν – Τώρα που έχει πέσει ο ήλιος δεν γίνεται να κάνεις τίποτα. Αύριο το πρωί έχει πολλά. Να, τώρα αν θέλεις πάρε αυτά και πλέξε.

Σμπίσεκ – Πρέπει να μου δείξεις γιατί δεν έχω ιδέα.

(Ο Σμπίσεκ παίρνει στα χέρια του τις βελόνες και την μπάλα το μαλλί. Ο Σεμπάστιαν έρχεται κοντά και του δείχνει. Μπλέκονται με το νήμα. Γελούν).

Σεμπάστιαν – *(Εύθυμα)*. Πλέξε ένα κασκόλ για αρχή, είναι εύκολο. Και πρόσεχε μην μπλεχτείς πάλι.

(Έπειτα από λίγη ώρα που πλέκουν ο Σεμπάστιαν αποκοιμείται στην καρέκλα του. Όταν τον βλέπει ο Σμπίσεκ τον σκεπάζει με μια μάλλινη κουβέρτα. Έπειτα ζαπλώνει και αυτός στο κρεβάτι του. Σκοτάδι).

Σκηνή 2^η

Κήπος μπροστά από το καταφύγιο. Ο Σεμπάστιαν σκαλίζει ένα μικρό παρτέρι με χώμα. Φαίνεται ότι κάτι φυτεύει. Μετά από λίγο εμφανίζεται ο Σμπίσεκ. Μόλις έχει ξυπνήσει. Στο χώρο βρίσκεται ένα τραπέζι με δυο καρέκλες, δυο μικρά παρτέρια με χώμα, ένα στενό στρογγυλό πηγάδι, ένας μικρός κορμός δέντρου και ένα τσεκούρι δίπλα του.

Σμπίσεκ – Καλημέρα.

Σεμπάστιαν – Πρωινός τύπος και εσύ;

Σμπίσεκ – Τόσα χρόνια με την δουλειά, αναγκάστηκα να γίνω. *(Παύση)*. Είναι όμορφη η φύση, την ώρα που χαράζει.

Σεμπάστιαν – Ιδιαίτερα το καλοκαίρι. Αλλά και το χειμώνα έχει την μαγεία της.

Σμπίσει –Τι φτιάχνεις;

Σεμπάστιαν –Φυτεύω μερικά λαχανικά.

Σμπίσει –Έχεις πει τσάι;

Σεμπάστιαν –Όχι. Έχω έτοιμο πάνω στην φωτιά.

(Ο Σμπίσει πηγαίνει μέσα και βγαίνει με δυο κούπες τσάι. Τις αφήνει πάνω στο τραπέζι και κάθεται. Ο Σεμπάστιαν αφήνει το σκαλιστήρι και κάθεται).

Σεμπάστιαν –Σκέφτεσαι αργότερα να μείνεις σε κάποιο καταφύγιο μόνιμα;

Σμπίσει –Θα το ήθελα. Ελπίζω, κοντά σου αλλά και στο επόμενο καταφύγιο, να μάθω αριετιά, ώστε να καταφέρω έπειτα να ζήσω μόνος μου.

Σεμπάστιαν –Είμαι σίγουρος πως ο Πιότρεικ θα σου μάθει πολλά χρήσιμα πράγματα.

Σμπίσει –Ο Πιότρεικ είναι ο ασκητής που μένει στο καταφύγιο που βρίσκεται βόρεια;

Σεμπάστιαν –Ναι. Έχει τύχει να πάω εκεί και αυτός έχει έρθει κάποιες φορές εδώ. Δεν γίνεται χωρίς αλληλεγγύη και βοήθεια ‘δω πάνω, δεν βγαίνει η ζωή αλλιώς.

Σμπίσει –Το αντιλαμβάνομαι. Τι λογής άνθρωπος είναι;

Σεμπάστιαν –Είναι αγαθός και λίγο μυστήριος, σίγουρα πολύ πιο ήρεμος χαρακτήρας από εμένα. Στην αρχή όταν είχε πρωτοξεκινήσει να μένει μόνος του, είχα πάει να τον γνωρίσω. Πίστεψα ότι δεν θα κατάφερνε, να επιβιώσει.

Σμπίσει –Η φύση είναι σιληρή.

Σεμπάστιαν –Ακριβώς. Όμως, με τον δικό του τρόπο τα κατάφερε. Έχει εξελιχθεί πάρα πολύ από τότε. Ασχολείται πολύ και με την τεχνολογία.

Σμπίσει –Πως γίνεται; Μέσα στην ερημιά, στην καρδιά του δάσους.

Σεμπάστιαν –Φτιάχνει μόνος του διάφορες κατασκευές. Για παράδειγμα έχει φτιάξει ηλιακούς συλλέκτες.

Σμπίσει –Φαίνεται ότι θα μάθω πολλά από τον Πιότρεικ.

Σεμπάστιαν –Το μόνο σίγουρο! *(Παύση)*. Μόνο ένα πράγμα να προσέξεις όταν τον επισκεφτείς. Να είσαι όσο πιο διακριτικός γίνεται.

Σμπίσει—Φυσικά. Αλλά γιατί το λες;

Σεμπάστιαν —Σου είπα είναι λίγο μυστήριος. *(Παύση)*. Δεν είναι και πολύ καλά.

Σμπίσει —Δηλαδή;

Σεμπάστιαν —Δεν στέκει καλά στα μυαλά του.

Σμπίσει —Ήταν από πάντα έτσι;

Σεμπάστιαν —Όχι. Τα τελευταία χρόνια, έχει απογίνει το κακό. Θα φταίει ίσως το νερό. Έχω ακούσει ότι δεν είναι και πολύ καθαρό.

Σμπίσει —Πώς γίνεται; Αφού βρίσκεται μέσα σε δάσος.

Σεμπάστιαν —Πίνει από το πηγάδι. Τα υπόγεια ύδατα έχω ακούσει ότι είναι μολυσμένα, λόγω ενός εργοστασίου που βρίσκεται αρκετά χιλιόμετρα μακριά.

Σμπίσει —Τον καιημένο. *(Παύση)*. Εδώ το νερό είναι καλό; Ρωτάω γιατί χθες που έπιασα από το πηγάδι, κάπως μύριζε.

Σεμπάστιαν —Ναι μην ανησυχείς, είναι ελεγμένο. *(Παύση. Πίνει μια γουλιά από το τσάι και σηκώνεται. Συνεχίζει να σκαλίζει το χώμα)*.

Σμπίσει —Έχεις άλλο σκαλιστήριο;

Σεμπάστιαν —Ναι, πίσω στην αποθήκη.

Σμπίσει —Είναι ξεκλειδωτά;

Σεμπάστιαν —Ναι.

(Ο Σμπίσεικ πήγαινε προς την αποθήκη, για κάποια στιγμή στέκεται ακίνητος. Έπειτα από λίγο στηρίζεται στην ξύλινη πρόσοψη του σπιτιού).

Σεμπάστιαν —Είσαι καλά; *(Πλησιάζει τον Σμπίσεικ)*.

Σμπίσει —Μια χαρά είμαι.

Σεμπάστιαν —Έχεις χλωμιάσει. Έλα να καθίσεις.

Σμπίσει —*(Κάθεται)*. Δεν είναι τίποτα. Μερικές φορές μου πέφτει λίγο η πίεση. Μην ταράζεσαι. Είμαι εντάξει.

(Ο Σεμπάστιαν του φέρνει λίγο νερό και κάτι να φάει).

Σεμπάστιαν —Πήγαινε μέσα να ξαπλώσεις.

Σμπίσει —Μια χαρά είμαι. Θα καθίσω να σε βοηθήσω.

Σεμπάστιαν —Ξέχασε το. Πήγαινε μέσα.

Σμπίσει —Ούτε ο πατέρας μου δεν ήταν τόσο προστατευτικός. *(Χαμογελάει)*. Θα καθίσω εδώ να ξεκουραστώ, να σου κάνω και παρέα.

Σεμπάστιαν —*(Εύθυμα)*. Καλά.

(Ο Σεμπάστιαν συνεχίζει την χειρωνακτική εργασία. Όταν τελειώνει, πηγαίνει προς το πηγάδι και βγάζει λίγο νερό, πίνει. Έπειτα ποτίζει το παρτέρι).

Σεμπάστιαν –Να σου κάνω μια αδιάκριτη ερώτηση;

Σμπίσεκ –(Σκεπτικός). Ναι.

(Ο Σεμπάστιαν με το τσεκούρι ξεκινάει να κομματιάζει το κορμό σε μικρότερα κομμάτια. Κατά διαστήματα κάνει παύσεις για να πάρει μια ανάσα).

Σεμπάστιαν –Αυτό το χαρτάκι που κουβαλάς συνέχεια πάνω σου, είναι κάτι σημαντικό να φανταστώ;

Σμπίσεκ –Ναι. Γράμμα.

Σεμπάστιαν –Να ρωτήσω από ποιόν;

Σμπίσεκ –Η γυναίκα μου.

Σεμπάστιαν –Σε σκέφτεται. *(Παύση)*. Την είχες ενημερώσει ότι θα βρίσκεισαι εδώ;

Σμπίσεκ –Ναι. *(Παύση)*. Είναι καλός άνθρωπος.

Σεμπάστιαν –Χαίρομαι.

Σμπίσεκ –Μου έγραψε ότι μπορεί να έρθει εδώ να με δει για λίγο. Έχεις πρόβλημα με αυτό;

Σεμπάστιαν –Όχι, προς Θεού! Η καλή παρέα είναι πάντα ευπρόσδεκτη.

Σμπίσεκ –Ωραία. Να της γράψω τότε.

Σεμπάστιαν –Δεν σε βλέπω χαρούμενο.

Σμπίσεκ –Είμαι. Απλά με προβληματίζει το γεγονός ότι ίσως δεν θα χωράμε και δεν θέλω να σε ξεβολέψω.

Σεμπάστιαν –Μην το συζητάς. Γράψε της και πες της να έρθει.

Σμπίσεκ –Εντάξει.

(Ο Σεμπάστιαν ξεκινά να κουβαλά τα ξύλα μέσα στο σπίτι. Ο Σμπίσεκ σηκώνεται να τον βοηθήσει αλλά ο Σεμπάστιαν με μια κίνηση του δείχνει να ξανά καθίσει στην καρέκλα του).

Σμπίσεκ –Σκληρή δουλειά.

Σεμπάστιαν –Δεν ξέρω για πόσα χρόνια ακόμα θα καταφέρνω να την κάνω.

Σμπίσεκ –Δεν σε φοβάμαι. Είσαι δυνατός.

Σεμπάστιαν –Μεγαλώνω, όμως.

Σμπίσεκ –Γιατί δεν ψάχνεις κάποιον να έρχεται να σε βοηθάει; Τουλάχιστον στις βαριές δουλειές.

Σεμπάστιαν –Ψάχνω κατά καιρούς αλλά κανένας δεν είναι πρόθυμος να φτάσει μέχρι εδώ και σχεδόν χωρίς αμοιβή.

Σμπίσεκ –Καταλαβαίνω.

(Συνεχίζουν να κουβαλούν ξύλα).

Σεμπάστιαν –Αν δεις ότι τα καταφέρνεις να ζήσεις μόνος σου εδώ, σε ποιο καταφύγιο θα ήθελες να μείνεις;

Σμπίσεκ –Δεν το έχω σκεφτεί καθόλου.

Σεμπάστιαν –Υπάρχει ένα, περίπου 22χλμ βορειοανατολικά από εδώ. Είναι σε πολλή καλή κατάσταση.

Σμπίσεκ –Δεν μου ακούγεται άσχημα. Θα είμαστε και σχετικά κοντά.

Σεμπάστιαν –Ναι. Θα μπορούμε να έχουμε ο ένας την βοήθεια του άλλου.

Σμπίσεκ –Δεν έχεις άδικο.

(Τελειώνει με τα ξύλα).

Σεμπάστιαν –Πάμε προς τα μέσα, γιατί πρέπει να μαγειρέψουμε.

(Μπαίνουν στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Σμπίσεκ ανάβει την φωτιά στο τζάκι και ο Σεμπάστιαν την εστία που βρίσκεται στο πάτωμα. Ο Σεμπάστιαν κάποιες στιγμές τον κοιτάζει διερευνητικά).

Σεμπάστιαν –Είχες από μικρός χαμηλή πίεση ή σου συμβαίνει μόνο όταν είσαι κουρασμένος;

Σμπίσεκ –Μου έχει ξανά συμβεί δυο φορές στην ζωή μου και ήταν από κούραση. Για αυτό σου είπα να μην ανησυχείς.

Σεμπάστιαν –Πάλι καλά.

(Ο Σεμπάστιαν αφού έχει ανάψει την φωτιά, σηκώνεται και πηγαίνει στην κουζίνα. Ξεκινά να κάνει προετοιμασία για το φαγητό).

Σεμπάστιαν –Σμπίσεκ σου είναι εύκολο να πιάσεις νερό από το πηγάδι;

Σμπίσεκ –Μισό λεπτό να ανάψω την φωτιά και πηγαίνω.

Σεμπάστιαν –Αν μπορείς γέμισε και τους δύο κουβάδες.

Σμπίσεκ –Εντάξει.

(Ο Σμπίσεκ καταφέρνει να ανάψει την φωτιά και έπειτα βγαίνει. Ο Σεμπάστιαν αφήνει την προετοιμασία του φαγητού και ψάχνει γρήγορα τα πράγματα του Σμπίσεκ. Βρίσκει το γράμμα, καθώς το διαβάζει παίρνει μια έκφραση λύπης και τρόμου. Τοποθετεί το γράμμα στην θέση του και πηγαίνει στην κουζίνα να συνεχίσει το φαγητό. Μπαίνει ο Σμπίσεκ).

Σμπίσεκ —Καλά μόνο σε μένα μυρίζει άσχημα;!

Σεμπάστιαν —Το έχω συνηθίσει. Από το πηγάδι βγαίνει, είναι λογικό να έχει κάποια μυρωδιά.

Σμπίσεκ —Το έχεις πάει ποτέ για ανάλυση;

Σεμπάστιαν —Ναι.

Σμπίσεκ —Με όλο το θάρρος. Έχεις επισκεφτεί κανέναν γιατρό;

Σεμπάστιαν —*(Ειρωνικά)*. Λες και εγώ να έχω τρελαθεί και να μην το έχω καταλάβει; Μην φοβάσαι είχα πάει πριν κάποια χρόνια. Όλα ήταν μια χαρά.

Σμπίσεκ —Καλά. *(Γαύση)*. Που να αφήσω τους κουβάδες;

Σεμπάστιαν —Όπου μπορείς.

(Ο Σμπίσεκ βάζει νερό στην κατσαρόλα και την τοποθετεί πάνω στην φωτιά).

Σμπίσεκ —Θέλεις βοήθεια;

Σεμπάστιαν —Όχι, τα καταφέρνω.

(Ο Σμπίσεκ κάθεται κοντά στο τζάκι και ζεσταίνει τα χέρια του. Ο Σεμπάστιαν πηγαίνει ένα δίσκο με λαχανικά στην εστία. Τα ρίχνει μέσα στην κατσαρόλα και αφού ακουμπήσει τον δίσκο δίπλα στην καρέκλα κοιτάζει με έντονο βλέμμα τον Σμπίσεκ).

Σεμπάστιαν —Γιατί δεν μου το είπες από την αρχή;

(Ο Σμπίσεκ κοιτάζει τον Σεμπάστιαν τρομαγμένος).

Σμπίσεκ —Τι να σου πω;

Σεμπάστιαν —Ότι εσύ είσαι που χρήζεις ιατρικής παρακολούθησης.

Σμπίσεκ —*(Εκνευρισμένος)*. Με ποιο δικαίωμα έψαξες τα πράγματά μου;

Σεμπάστιαν —Μήπως για αυτό πήγες την κουβέντα πριν προς τα 'κει; *(Γαύση)*. Γιατί μου είπες ψέματα; Τι φοβάσαι;

Σμπίσεκ —Απάντησέ μου, με ποιο δικαίωμα έψαξες τα πράγματά μου!

(Σιωπή).

Σεμπάστιαν —Το γνωρίζω ότι δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα αλλά δεν μπορούσα να εξηγήσω με τίποτα το πρωινό συμβάν ούτε το γεγονός ότι πολλές

στιγμές, αναίτια, φαίνεσαι εντελώς χλωμός και κουρασμένος, με το βλέμμα σου χαμένο. (Παύση). Σου ζητώ συγνώμη. Κάποιες φορές ενεργώ εντελώς παράλογα. Δεν μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου. (Παύση). Σιέψου όμως και μένα. Εν μέρει, έχω την ευθύνη σου.

Σμπίσει – Θα μπορούσες να με είχες ρωτήσει.

Σεμπάστιαν – Αναστατώθηρες, όταν σε ρώτησα για το γράμμα. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν κάτι σοβαρό και ότι δεν θα μου έλεγες την αλήθεια. Όπως και δεν μου την είπες άλλωστε. (Παύση). Εξήγησέ μου, για ποιο λόγο μου είπες ψέματα για ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα υγείας;

Σμπίσει – Δεν σε αφορά.

Σεμπάστιαν – Φυσικά και με αφορά. Αν πάθαινες κάτι ξαφνικά, εγώ τι θα έκανα; Είμαστε αρκετές ώρες μακριά από νοσοκομείο!

Σμπίσει – Τίποτα δεν έπαθα και τίποτα δεν θα πάθω!

Σεμπάστιαν – Μήπως είσαι άτροτος και μου το κρύβεις και αυτό;

Σμπίσει – Μην με ειρωνεύεσαι!

Σεμπάστιαν – Τι να κάνω με αυτά που μου λες;! (Σιωπή). Έχεις ιδέα για την σοβαρότητα της ασθένειά σου;

Σμπίσει – Φυσικά!

Σεμπάστιαν – Μήπως τότε, θα ήταν καλύτερο να γυρίσεις στην πόλη που ζούσες να βρίσκεσαι κοντά σε νοσοκομείο;

Σμπίσει – Αν η παρέα μου σου έγινε τόσο βαριά, τώρα που έμαθες για την ασθένειά μου, θα φύγω.

Σεμπάστιαν – Σε παρακαλώ, μην παρεξηγείς ότι σου λέω.

Σμπίσει – Με θέλεις εδώ για παρέα σου;

Σεμπάστιαν – Εννοείται! Απλά δεν ξέρω κατά πόσο είναι καλό να μένεις τόσο αποκομμένος. (Παύση).

Σμπίσει – Άφησε με να αποφασίσω μόνος μου για το τι είναι καλύτερο για μένα. Συλλογίζομαι αυτά που μου λες, αλλά νομίζω ότι δεν θέλω να ξανά γυρίσω στην ζωή της πόλης.

Σεμπάστιαν – Κάνε ότι νομίζεις πιο σωστό για την υγεία σου. Εγώ θα σε βοηθήσω σε ότι θέλεις.

Σμπίσει – Σ' ευχαριστώ.

(Ο Σμπίσεκ κάθεται δίπλα στο τζάκι παίρνει τις βελόνες και προσπαθεί να πλέξει. Ο Σεμπάστιαν πηγαίνει στην εστία ανακατεύει το φαγητό· έπειτα πηγαίνει και κάθεται δίπλα στο τζάκι. Σκοτάδι).

Σκηνή 3^η

Ο Σμπίσεκ μέσα στο καταφύγιο καθισμένος στο τραπέζι, έχοντας δυο λάμπες παραφίνης για να του φωτίζουν, γράφει ένα γράμμα. Το τζάκι και η εστία στο πάτωμα σιγοκαίνε. Μετά από λίγο μπαίνει ο Σεμπάστιαν. Είναι ντυμένος με βαρύ παλτό και κρατάει μια πάννη τσάντα η οποία είναι γεμάτη μανιτάρια.

Σεμπάστιαν –Γιατί κάθεσαι μέσα στα σκοτάδια;

Σμπίσεκ –Έγραφα κάτι και ξέχασα να ανάψω τις υπόλοιπες λάμπες.

Σεμπάστιαν –Τι γράφεις;

Σμπίσεκ –Ένα γράμμα στην γυναίκα μου. Θέλω να το δώσω αύριο στον ταχυδρόμο.

Σεμπάστιαν –Ωραία.

Σμπίσεκ –Τι έγινε; Βρήκες αυτά που έψαχνες;

Σεμπάστιαν –Ναι. Πάντα μετά από βροχή αναπτύσσονται ακόμα πιο γρήγορα. *(Γιάυση)*. Γέμισα ολόκληρη την τσάντα.

Σμπίσεκ –Πώς τα φτιάχνεις;

Σεμπάστιαν –Θα σου δείξω. Θα τα μαγειρέψουμε αργότερα.

Σμπίσεκ –Ανυπομονώ να μάθω τα μυστικά σου!

Σεμπάστιαν –Ναι, σιγά τα μυστικά. *(Γελάει)*.

(Ο Σεμπάστιαν αφήνει την τσάντα στον πάγκο της κουζίνας και έπειτα ανάβει όλες τις λάμπες μέσα στο καταφύγιο. Ο Σμπίσεκ βάζει το γράμμα σε έναν φάκελο και το τοποθετεί μέσα στην τσάντα της αλληλογραφίας).

Σεμπάστιαν –Έχεις όρεξη να τριψουμε την γωνία πάνω αριστερά μήπως και καταφέρω αύριο να την περάσω με λούστρο;

Σμπίσεκ –Ναι αμέ.

(Ο Σμπίσεκ φέρνει από έξω δυο σκάλες. Ο Σεμπάστιαν βγάζει από ένα συρτάρι δύο μεγάλες ξύστρες ξύλου. Ανεβαίνει ο καθένας σε μια σκάλα και ξεκινάνε να δουλεύουν).

Σεμπάστιαν –Αισθάνθηκες αδιαθεσία, καθόλου σήμερα;

Σμπίσεκ –Όχι.

(Σιωπή).

Σεμπάστιαν –Θα ήθελες να το συζητήσουμε;

Σμπίσεκ –Δεν ξέρω.

Σεμπάστιαν –Γιατί; Δεν με εμπιστεύεσαι;

Σμπίσεκ –Δεν είναι αυτό.

Σεμπάστιαν –Αλλά;

Σμπίσεκ –Νιώθω περίεργα. Δεν το έχω συνειδητοποιήσει ακόμα.

Σεμπάστιαν –Δεν είχες ιδέα πριν πάρεις το γράμμα;

Σμπίσεκ –Ήμουν υποψιασμένος για αυτό πήγα να κάνω τις εξετάσεις.

Σεμπάστιαν –Κατάλαβα.

(Ο Σμπίσεκ κατεβαίνει, μετακινεί την σκάλα, ξανανεβαίνει και συνεχίζει το τρίψιμο).

Σεμπάστιαν –Αν δεν θέλεις να ξανά μιλήσουμε για αυτό το θέμα, πες το μου.

Σμπίσεκ –Όχι δεν είναι αυτό. Χρειάζομαι λίγο χρόνο.

Σεμπάστιαν –Το κατανοώ. *(Παύση)*. Το ξέρεις πως ότι χρειαστείς είμαι εδώ.

Σμπίσεκ –Σ’ ευχαριστώ.

(Σιωπή).

Σεμπάστιαν –Γνωρίζω κάποιες φυσικές συνταγές για αναλγητικά.

Σμπίσεκ –Νομίζω, θα μου χρειαστούν.

Σεμπάστιαν –Θα φτιάξω.

Σμπίσεκ –Να μου δώσεις, να τις γράψω.

Σεμπάστιαν –Φυσικά. Δεν σκέφτεσαι να πάρεις φάρμακα;

Σμπίσεκ –Είμαι καχύποπτος.

Σεμπάστιαν –Τι εννοείς;

Σμπίσει –Δεν είμαι υπέρ των φαρμάκων. Σπάνια έκανα χρήση. Παλαιότερα που είχα λάβει ισχυρά φάρμακα, για ένα πρόβλημα υγείας, χειρότερα μπορώ να πω ότι με έκαναν, καλύτερα όχι.

Σεμπάστιαν –Μην λες ανοησίες. Δεν έφταιγαν τα φάρμακα. Μπορεί να μην ήταν η σωστή αγωγή.

Σμπίσει –Δεν ξέρω τι έφταιγε, εγώ πάντως θα το σκεφτώ πολύ για να ξανά πάρω.

Σεμπάστιαν –Και τι θα κάνεις;

Σμπίσει –Θα προσπαθήσω να το αντιμετωπίσω όσο πιο φυσικά γίνεται.

Σεμπάστιαν –Μάλιστα.

(Ο Σεμπάστιαν μετακινεί και αυτός την σκάλα και συνεχίζει να τρίβει ένα άλλο κομμάτι).

Σμπίσει –Μου είπες ότι ασχολείσαι με το κομμάτι των φαρμάκων.

Σεμπάστιαν –Ναι. Έχει τύχει να βοηθήσω κάποιους ανθρώπους, αλλά όχι με τόσο σοβαρά προβλήματα.

Σμπίσει –Σε εμπιστεύομαι.

Σεμπάστιαν –Δεν είναι θέμα εμπιστοσύνης.

Σμπίσει –Αλλά;

Σεμπάστιαν –Με κάποια σοβαρά θέματα καλό είναι να μην πειραματιζόμαστε. Εξάλλου εγώ μόνο αναληθτικά ξέρω να φτιάχνω. Για αυτό σου είπα ότι είναι ίσως καλύτερο να γυρίσεις στην πόλη. Ψάξε να βρεις κάποιον καλό γιατρό.

Σμπίσει –Δεν ξέρω. Δεν νομίζω ότι θα το κάνω.

Σεμπάστιαν –Δεν μπορώ να σου πω κάτι άλλο. Εγώ αυτό θεωρώ σωστό.

(Τελειώνουν το ξύσιμο του ξύλου. Τοποθετούν τα εργαλεία και τις σκάλες στην θέση τους. Έπειτα ο Σεμπάστιαν περιεργάζεται το ταβάνι).

Σεμπάστιαν –Σ' ευχαριστώ για την βοήθεια.

Σμπίσει –Παρακαλώ.

(Πηγαίνουν στην κουζίνα. Ξεκινούν να καθαρίζουν τα μανιτάρια και έπειτα τα μαγειρεύουν).

Σεμπάστιαν –Αύριο θα το περάσω με το λούστρο και θα είναι σαν καινούργιο.

Σμπίσει –Θα σε βοηθήσω.

Σεμπάστιαν –Δεν νομίζω ότι θα σου κάνει καλό. Σε κανέναν δεν κάνει καλό να εισπνέει αυτές τις ουσίες.

Σμπίσει –Δεν θα πάθω τίποτα με μια ώρα δουλειάς.

Σεμπάστιαν –Το καλύτερο θα ήταν να πας μια βόλτα στο δάσος, να μαζέψεις μερικά βότανα, όσο εγώ θα βάρω. Μέχρι να γυρίσεις, θα έχει φύγει και η μυρωδιά.

Σμπίσει –Καλά. Θα δούμε. *(Παύση)*. Πως μπορείς και τα ξεχωρίζεις;

Σεμπάστιαν –Τι εννοείς;

Σμπίσει –Υπάρχουν τόσων ειδώνμανιτάρια. Κάποια από αυτά είναι θανατηφόρα.

Σεμπάστιαν –Αρχικά, τα ξεχωρίζω από το χρώμα και έπειτα από το σχήμα.

Σμπίσει –Μου φαίνονται όλα ίδια, όσες φορές έχει τύχει να δω σε δάσος.

(Ο Σμπίσει παίρνει ένα σκεύος και τα μανιτάρια και τα τοποθετεί πάνω στην φωτιά. Έπειτα κάθεται στην καρέκλα δίπλα στο τζάκι. Ο Σεμπάστιαν κάθεται στην εστία προσέχοντας το φαγητό, προσθέτοντας διάφορα υλικά).

Σεμπάστιαν –Δεν είναι δύσκολο να μάθεις να τα ξεχωρίζεις. Μόνο ένα λευκό δηλητηριώδες θέλει προσοχή, γιατί υπάρχουν σχεδόν ίδια που τρώγονται.

Σμπίσει –Και αυτό πως το καταλαβαίνεις;

Σεμπάστιαν –Έχει ένα μικρό μαύρο στίγμα σε κάποιο σημείο στον κορμό του.

Σμπίσει –Πρέπει να βγούμε να μαζέψουμε κάποια στιγμή, να μου δείξεις.

Σεμπάστιαν –Όποτε θέλεις.

(Σιωπή).

Σμπίσει –Πως έμαθες να φτιάχνεις φάρμακα;

Σεμπάστιαν –Πάντα μου άρεσε η ιδέα να βοηθάω τους ανθρώπους. Έτσι ξεκίνησα να διαβάζω και να πειραματίζομαι με συνταγές για αναλγητικά.

Σμπίσει –Δηλαδή, πως πειραματιζόσουν;

Σεμπάστιαν –Αρχικά το δοκίμαζα σε εμένα. Όταν, για παράδειγμα, πονούσα κάπου, δοκίμαζα κάποια από αυτά που είχα φτιάξει.

Σμπίσει –Ενδιαφέρον.

Σεμπάστιαν –Έκτος από κάποιους ανθρώπους που έχω βοηθήσει με όχι σοβαρά προβλήματα, έχει τύχει να γιατρέψω και ζώα που μπορεί να είχαν εξωτερικά χτυπήματα ή σπασμένο κάποιο άκρο.

Σμπίσει –Τότε θα τα καταφέρεις και με 'μένα. *(Γελά)*.

Σεμπάστιαν —Σταμάτα τις χαζομάρες. (Παύση). Πότε δεν έχω καταφέρει με αυτά τα φάρμακα να αντιμετωπίσω κάτι σοβαρό. Προσπάθησα να γιατρέψω ζώα που ήταν σοβαρά άρρωστα, αλλά δεν τα κατάφερα. Τις περισσότερες φορές, πέθαιναν είτε στα χέρια μου, είτε έφευγαν μακριά, για να πεθάνουν μόνα τους. Αγωνίστηκα πολύ για κάποια και μου στοίχισε όταν τα έχασα.

Σμπίσει —Έχει συμβεί πολλές φορές;

Σεμπάστιαν —Ακριτές. Βλέπεις το σημείο είναι τέτοιο, που προσφέρει κάποια προστασία από τους δυνατούς ανέμους και την κακοκαιρία.

Σμπίσει —Και έρχονται εδώ για να προστατευτούν.

Σεμπάστιαν —Ακριβώς. (Παύση). Θυμάμαι καθαρά το πρώτο ζώο που βρήκα. Ήταν μια μικρή, σε ηλικία, αλεπού. Τα πίσω πόδια της ήταν πολύ χτυπημένα και στην κοιλιά είχε εκδορές. Λες και είχε παλέψει με κάποιο, μεγαλύτερο σίγουρα, ζώο. Την φρόντιζα σχεδόν όλη μέρα. Για κάποιο λόγο είχα δεθεί πολύ μαζί της. Ίσως επειδή ήταν το πρώτο ζώο που είχα βρει και πίστευα ότι θα καταφέρω να το γιατρέψω.

Σμπίσει —Τα κατάφερες;

Σεμπάστιαν —Όχι. Δυστυχώς μετά από 2-3 ημέρες που μπόρεσε να περπατήσει, εξαφανίστηκε. Αιόμα προσπαθώ να καταλάβω από πού έφυγε.

Σμπίσει— Δεν αντιλήφθηκες πότε έφυγε;

Σεμπάστιαν —Σίγουρα έφυγε το βράδυ που κοιμόμουν. Είχα όλο το καταφύγιο κλειστό και απορώ πως κατάφερε να βγει έξω.

Σμπίσει —Από κάποια τρύπα ίσως;

Σεμπάστιαν —Την επόμενη μέρα έκανα το καταφύγιο άνω κάτω αλλά δεν βρήκα ούτε μια τόσο δα μικρή τρύπα.

Σμπίσει —Παράξενο!

Σεμπάστιαν —Όντως. Τα ζώα όταν έρχεται η ώρα να πεθάνουν σχεδόν πάντα το σκάνε. Και βρίσκουν τον τρόπο. Στον θάνατο είναι μόνα. Νόμοι της φύσης βλέπεις.

Σμπίσει —Μπορεί να και θέμα υπερηφάνειας. Ιδιαίτερα τα άγρια ζώα, δεν θέλουν κανείς να βλέπει την αδυναμία τους. Αλλά που ξέρεις ότι έφυγε για να πεθάνει; Μπορεί απλά να γιατρεύτηκε.

Σεμπάστιαν —Δεν νομίζω. (Παύση). Την είδα, την οραματίστηκα, να κείτεται νεκρή σε μια κουφάλα δέντρου. Μπορεί να σου φαίνεται περίεργο αυτό που λέω.

Όμως όταν έχεις δεθεί με κάτι, τόσο πολύ, μπορεί να συμβούν πολλά ανεξήγητα πράγματα.

(Σιωπή. Ο Σεμπάστιαν φαίνεται σκεπτικός και κάπως λυπημένος. Ο Σμπίσεκ τον κοιτάζει με περιέργεια).

Σμπίσεκ —Άστα αυτά τώρα μην τα σκέφτεσαι. Ανήκουν στο παρελθόν. (Γιάυση).
Είναι έτοιμο;

Σεμπάστιαν —Ναι σε λίγα λεπτά.

(Ο Σμπίσεκ σηκώνεται και φέρνει δυο πιάτα. Ο Σεμπάστιαν σερβίρει και έπειτα κάθονται κοντά στο τζάκι. Γευματίζουν. Σιωπή).

Σμπίσεκ —Τι είναι αυτό που σε κάνει να μην χάνεις την πίστη σου;

Σεμπάστιαν —Υπάρχουν στιγμές που χάνω την πίστη μου. Έχεις αναλογιστεί ποτέ τι είναι η πίστη;

Σμπίσεκ —Όχι ακριβώς. Αλλά ξέρω τι είναι αυτό που με ωθεί στην πίστη.

Σεμπάστιαν —Ναι, αυτό είναι διαφορετικό. Η πίστη είναι όπως οι ανθρώπινες σχέσεις. Προσπαθείς να αποκτήσεις μια σχέση αλληλεπίδρασης με κάτι. Για παράδειγμα, εσύ πιστεύεις ότι θα καταφέρεις να μείνεις μόνος σου σε ένα καταφύγιο. Έχεις ξεκινήσει να χτίζεις μια γέφυρα των θέλω σου, των δυνάμεων σου και των εξωτερικών τυχαίων παραγόντων για να πετύχεις κάτι που θα σε κάνει να αισθανθείς πολύ καλά. Κάπως έτσι, με πολύ απλά λόγια, είναι και η πίστη σε κάτι ανώτερο. Χτίζεις μια σχέση με κάτι ανώτερο με απώτερο σκοπό να αυτό-ειπληρωθείς μέσα από αυτό.

Σμπίσεκ —Μιλάς για μια εσωτερική διεργασία η οποία γίνεται με "πρόσχημα", ας πούμε, την πίστη;

Σεμπάστιαν —Κάπως έτσι.

Σμπίσεκ —Άρα αυτή η εσωτερική διεργασία θα μπορούσε να γίνει και με οποιοδήποτε άλλο πρόσχημα, υποθέτω.

Σεμπάστιαν —Ίσως, ναι.

Σμπίσεκ —Και γιατί τότε διάλεξες αυτό;

Σεμπάστιαν —Πες το αυτό-μαστιγώμα. Είναι ο πιο δύσκολος τρόπος θεωρώ.

Σμπίσεκ —Γιατί;

Σεμπάστιαν —Γιατί πιστεύεις σε κάτι που δεν μπορεί να σου αποκαλυφθεί ποτέ. Ούτε μπορείς να το φτάσεις. Όμως συνεχίζεις να προσπαθείς μέχρι το τέλος.

Σμπίσεκ —Και τότε γιατί να κάνεις κάτι τέτοιο;

Σεμπάστιαν —Η διαδικασία αυτή είναι που σε κάνει καλύτερο και δυνατότερο. Η συνεχόμενη προσπάθεια να φτάσεις σε κάτι που θεωρείς ιδανικό.

Σμπίσεκ —(*Χαμογελώντας*). Όπως οι μοναχοί βουδιστές που προσπαθούν να φτάσουν στην αιώρηση;

Σεμπάστιαν —Κάπως έτσι. Η κάθε θρησκεία έχει τα δικά της και ο κάθε άνθρωπος διαλέγει διαφορετικά μονοπάτια.

Σμπίσεκ —Και τι μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε κάτι τέτοιο;

Σεμπάστιαν —Μιλάς για τους μοναχούς;

Σμπίσεκ —Ναι.

Σεμπάστιαν —Αυτό είναι κάτι πολύ βαθύ. (*Παύση*). Οι εμπειρίες τους θεωρώ. Κυρίως αυτές που βρίσκονται στο υποσυνείδητο. Για παράδειγμα γεγονότα που συνέβησαν σε ηλικίες από τις οποίες δεν έχουμε μνήμες.

Σμπίσεκ —Δηλαδή θεωρείς ότι οι μετέπειτα εμπειρίες δεν μπορούν να οδηγήσουν σε μια τόσο βαθιά εσωτερική αναζήτηση;

Σεμπάστιαν —Μπορούν. Εξαρτάται τον άνθρωπο αλλά και πόσο δυνατή είναι...

(*Ο Σμπίσεκ χάνει τις αισθήσεις του στην καρέκλα. Ο Σεμπάστιαν με βιαστικές κινήσεις, φέρνει ένα αλκοολούχο διάλυμα του βάζει κάτω από την μύτη, προσπαθεί να τον συνεφέρει, μετράει τους παλμούς του*).

Σεμπάστιαν —Με ακούς;

Σμπίσεκ —(*Χαμηλόφωνα*). Ναι.

Σεμπάστιαν —Δόξα το Θεώ! Τι αισθάνεσαι;

Σμπίσεκ —(*Χαμηλόφωνα*). Πονάω.

(*Κάθεται δίπλα του, του κρατάει το κεφάλι, ψιθυρίζει κάτι σαν προσευχή. Όταν ο Σμπίσεκ συνέρχεται λίγο ο Σεμπάστιαν τον βάζει να ξαπλώσει*).

Σεμπάστιαν —Πάμε στο κρεβάτι.

Σμπίσεκ —Δεν ξέρω αν μπορώ να σηκωθώ.

Σεμπάστιαν —Θα σε βοηθήσω.

Σμπίσεκ —(*Ξαπλωμένος και χαμηλόφωνα*). Κάνε κάτι να μου περάσει ο πόνος.

Σεμπάστιαν —Θα φτιάξω κάτι.

(Ο Σεμπάστιαν σβήνει τις περισσότερες λάμπες εκτός από μια πάνω από το τζάκι και μια στην κουζίνα. Πηγαίνει στην κουζίνα φτιάχνει ένα υγρό. Βοηθάει τον Σμπίσεκ να το πιεί. Έπειτα κάθεται στην καρέκλα δίπλα και προσεύχεται. Σκοτάδι).

Σκηνή 4^η

Ο Σμπίσεκ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Το καταφύγιο είναι ελάχιστα φωτισμένο. Δεν γνωρίζουμε αν είναι ημέρα ή βράδυ. Ο Σεμπάστιαν κάθεται κοντά στο τζάκι, προσέχοντας τον Σμπίσεκ.

Σμπίσεκ —Λίγο φάρμακο, σε παρακαλώ.

Σεμπάστιαν —Αμέσως.

(Ο Σεμπάστιαν δίνει στον Σμπίσεκ λίγο σιρόπι να πιεί).

Σεμπάστιαν —Σε λίγο πρέπει να σου περάσει. Τουλάχιστον να μην πονάς τόσο.

Σμπίσεκ —Μακάρι. Σβήσε τα φώτα.

Σεμπάστιαν —Είναι σχεδόν όλα κλειστά. Θέλεις ένα μαντίλι να βάλεις στα μάτια σου;

Σμπίσεκ —Ναι. Δεν αντέχω το φως.

(Ο Σεμπάστιαν του βάζει ένα μαύρο μαντίλι στα μάτια του).

Σεμπάστιαν —Καλύτερα;

Σμπίσεκ —Ναι.

Σεμπάστιαν —Θέλεις κάτι άλλο;

Σμπίσεκ —(Σωπαίνει για λίγο). Λίγη παρέα.

Σεμπάστιαν —Είμαι δίπλα σου, το ξέρεις.

Σμπίσεκ —Είσαι;

Σεμπάστιαν —Μην το αμφισβητείς.

Σμπίσεκ —Νιώθω, κενός.

Σεμπάστιαν —Νομίζω η προσευχή θα σε βοηθήσει. Θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα. Έλα να σε βοηθήσω να σηκωθείς.

(Ο Σεμπάστιαν προσπαθεί να τον σηκώσει. Ο Σμπίσεκ στην προσπάθειά του, πονάει πολύ. Τελικά δεν τα καταφέρνει και ζαπλώνει).

Σμπίσεκ —Δεν μπορώ! Πονάω σχεδόν παντού.

Σεμπάστιαν —Εντάξει. Ας περιμένουμε να δράσει το φάρμακο. Ας προσευχηθούμε όμως, μαζί. Δεν χρειάζεται να σηκωθείς, μόνο τα χέρια σου σταύρωσε.

(Προσεύχονται).

Σεμπάστιαν —Δεν αισθάνεσαι καλύτερα;

Σμπίσεκ —Νομίζω.

Σεμπάστιαν —Πρέπει να έχεις πίστη στον εαυτό σου και στον Θεό. Μόνο έτσι θα καταφέρεις να ξεπεράσεις την ασθένεια. Μην σε παίρνει από κάτω.

Σμπίσεκ —Δεν είναι εύκολο.

Σεμπάστιαν —Το γνωρίζω.

(Βγαίνει. Γυρίζει κουβαλώντας μερικά ξύλα. Τα αφήνει δίπλα στο τζάκι. Κάθεται στην καρέκλα).

Σεμπάστιαν —Δεν θέλεις να γυρίσεις πίσω;

Σμπίσεκ —Όχι.

Σεμπάστιαν — Και η γυναίκα σου; Θα έρθει εδώ;

Σμπίσεκ —Δεν θέλω να με δει σε αυτή την κατάσταση.

Σεμπάστιαν —Δεν την έχεις ενημερώσει;

Σμπίσεκ —Καλύτερα να μην ξέρει. Της είπα να μην έρθει να με επισκεφτεί.

Σεμπάστιαν —Νομίζω ότι δεν είναι σωστό.

Σμπίσεκ —Έτσι αισθάνομαι. Θα πονέσει πολύ αν με δει έτσι.

Σεμπάστιαν —Θεωρείς ότι δεν θα πονέσει ακόμα περισσότερο, αν μάθει ότι περνούσες δύσκολα και δεν ένιωσες την ανάγκη να την έχεις κοντά σου;

Σμπίσεκ —Όσο υπάρχει απόσταση και ο χρόνος περνάει, πιστεύω ότι οι άνθρωποι αποσυνδέονται. Είναι για καλό της, να μείνει μακριά μου.

Σεμπάστιαν —Δεν το βλέπουν όλοι οι άνθρωποι έτσι.

Σμπίσεκ —Ναι, αλλά...

Σεμπάστιαν —Οι γονείς σου έχουν πεθάνει έτσι δεν μου είχες πει;

Σμπίσει —Ναι.

Σεμπάστιαν —Αδέρφια δεν έχεις, σωστά;

Σμπίσει —(Παύση). Σωστά.

Σεμπάστιαν —Άρα έχεις μόνο, λίγους καλούς φίλους και την γυναίκα σου.

Σμπίσει —Ναι.

Σεμπάστιαν —Γνώμη μου είναι ότι η οικογένεια πρέπει να είναι μαζί σε όλα. Αν αφήσουμε τους φίλους σου απέξω, έχεις μόνο της γυναίκα σου. Αυτή είναι όλη σου η οικογένεια. Θεωρώ ότι πρέπει να σε στηρίζει και την στηρίζεις σε οτιδήποτε συμβαίνει.

Σμπίσει —Κάποιοι άνθρωποι δεν τα αντέχουν όλα.

Σεμπάστιαν —Όχι δεν συμφωνώ. Όταν αγαπάς κάποιον, αντέχεις.

Σμπίσει —Δηλαδή θεωρείς, ότι είναι όλοι οι άνθρωποι το ίδιο;

Σεμπάστιαν —Όχι. Αλλά μιλάμε για την αγάπη. Ένα καθολικό και βαθύ συναίσθημα.

Σμπίσει —Ναι, όμως σκέψου ότι το πώς αγαπάει κάποιος εξαρτάται από τις εμπειρίες του.

Σεμπάστιαν —Δεν μπορώ να καταλάβω ακριβώς τι εννοείς.

Σμπίσει —Όταν ήσουν παιδί, ποιος ένωσες να σε αγαπάει περισσότερο;

Σεμπάστιαν —Η αδερφή Εμμέλεια, μας αγαπούσε όλους. Ήταν από αυτούς τους ανθρώπους, που μεγαλώνοντας απορείς, πως γινόταν να αγαπάει όλα τα παιδιά με την ίδια δύναμη.

Σμπίσει —Περνούσατε όλη την ημέρα μαζί της;

Σεμπάστιαν —Όχι. Μόνο τα πρωινά, μέχρι το μεσημέρι. Μας έκανε μαθήματα και διάφορες δραστηριότητες.

Σμπίσει —Δεν υπήρχε κανείς άλλος που να είναι μαζί σας την υπόλοιπη μέρα;

Σεμπάστιαν —Από τις μοναχές δεν υπήρχε κάποια. (Παύση). Είχα όμως τον Πρόνταν.

Σμπίσει —Φίλος;

Σεμπάστιαν — Ναι.

(Ο Σεμπάστιαν αμήχανα, σκαλίζει το τζάκι).

Σεμπάστιαν —Κοιμόμασταν στο ίδιο δωμάτιο. Παίζαμε διαβάζαμε και περνούσαμε όλες τις ώρες μαζί. Είμασταν σαν αδέρφια, το στήριγμα ο ένας του άλλου. (Παύση). Πέθανε όταν ήμασταν δεκαέξι χρονών. Από τότε και στο εξής απέφευγα να δεθώ πολύ με οποιονδήποτε άνθρωπο.

Σμπίσεκ —Λυπάμαι.

Σεμπάστιαν —Μην λυπάσαι. Ξέρεις καλά, πόσο σκληρή είναι η ζωή.

Σμπίσεκ —Έχεις δίκιο. (Παύση). Λοιπόν η ερώτηση που σου έκανα, για το ποιος σε αγαπούσε υπέρμετρα, μου ξεκαθάρισε, το πώς αντιλαμβάνεσαι την αγάπη.

Σεμπάστιαν —Δηλαδή;

Σμπίσεκ —Ένωσες την αγάπη από μια καλόγρια η οποία όπως είπες αγαπούσε όλα τα παιδιά το ίδιο. Έτσι σου εντυπώθηκε ότι η αγάπη είναι καθολική, ότι πρέπει να κάνεις και να αντέχεις τα πάντα για κάποιον που αγαπάς. Και φυσικά μια τέτοια αγάπη είναι σίγουρα σπουδαίο πράγμα, μιας και είναι απόλυτη και ανιδιοτελής.

Σεμπάστιαν —Αντιλαμβάνομαι τι εννοείς.

Σμπίσεκ —Από την άλλη μεριά, είχατε μια δυνατή σχεδόν αδερφική αγάπη με τον Πρόνταν. Θυμάσαι πτυχές του χαρακτήρα του; Κάποια πράγματα που λάτρευε ή άλλα που δεν άντεχε να αντικρίξει;

Σεμπάστιαν —(Χαμογελώντας). Θυμάμαι. Δεν άντεχε το αίμα. Μάλιστα μια φορά είχε λιποθυμήσει στην θέα ενός παιδιού που είχε χτυπήσει το γόνατό του.

Σμπίσεκ —Άρα λοιπόν, όσο και να αγαπιόσασταν με τον Πρόνταν πολύ πιθανόν, αν έκοβες το δάχτυλό σου, να λιποθυμούσε και να μην μπορούσε να σε βοηθήσει.

Σεμπάστιαν —Μιλάς για όρια;

Σμπίσεκ —Ναι. Η αγάπη φτάνει μέχρι τα όρια που έχει ο καθένας. Δηλαδή τι μπορεί να ανεχθεί και τι όχι.

Σεμπάστιαν —Ναι. Αντιλαμβάνομαι.

Σμπίσεκ —Ακόμα και σε σχέσεις όπως είναι αυτή της μητέρας με το παιδί, ή των αδερφών, ακόμα και εκεί υπάρχουν όρια.

Σεμπάστιαν —Πιστεύεις ότι η μητρική αγάπη έχει όρια;

Σμπίσεκ —Ναι. Και αν δεν έχει, θα έπρεπε να έχει.

Σεμπάστιαν —Τι εννοείς;

Σμπίσει —Οι περισσότερες μητέρες αγαπούν ανιδιοτελώς τα παιδιά τους. Θεωρούν ότι δίνοντας τους τα πάντα, για πάντα, κάνουν το σωστό, αλλά θεωρώ ότι δεν είναι έτσι. Το παιδί από μικρή ηλικία πρέπει να μάθει να επιχειρεί μόνο του. Όσο μεγαλώνει όμως, πρέπει η βοήθεια αυτή να λιγοστεύει, έτσι ώστε να μπορεί να σταθεί στα πόδια του.

Σεμπάστιαν —Πολλοί γονείς δεν το θεωρούν σωστό. Νιώθουν ότι εγκαταλείπουν τα παιδιά τους ενώ μπορεί να έχουν ανάγκη.

Σμπίσει —Δεν είναι έτσι. Αν έχουν μια καλή σχέση, το παιδί ξέρει ότι έχει την υποστήριξη τους πάντα.

Σεμπάστιαν —Καταλαβαίνω το σκεπτικό σου. Μητέρες που προσφέρουν την αγάπη τους χωρίς κανένα όριο, μπορεί αργότερα να πνίξουν τα παιδιά τους μέσα σε αυτή την αγάπη που δεν μπορούν να διαχειριστούν.

Σμπίσει —Ναι. Σίγουρα η ανιδιοτελής γονική αγάπη είναι ότι πιο όμορφο και πιο υγιές, με μόνη προϋπόθεση ότι πρέπει να αλλάζει καθώς μεγαλώνει και το παιδί.

Σεμπάστιαν —Καταλαβαίνω. (Παύση). Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό;

Σμπίσει —Εννοείται.

Σεμπάστιαν —Γιατί δεν έκανες παιδιά;

Σμπίσει —Αρχικά για έναν πρακτικό λόγο. Θέλαμε με την γυναίκα μου να κάνουμε δυο παιδιά, αλλά δεν υπήρχε οικονομική δυνατότητα για να τα μεγαλώσουμε. Έχω μεγαλώσει ως μοναχοπαιδί και πάντα μου έλλειπε ένας αδελφός ή μια αδελφή. (Παύση). Είχα ακούσει κάποια στιγμή τους γονείς μου να λένε για κάποιο παιδί το οποίο από ότι κατάλαβα, το έχασαν. Δεν ξέρω αν πέθανε ή απλά χάθηκε. Τσακωνόνταν. Κατηγορούσε ο ένας τον άλλο. Και έτσι έτυχε να το ακούσω.

Σεμπάστιαν —Δηλαδή είχες έναν αδερφό;

Σμπίσει —Η αδερφή. Ποτέ δεν έμαθα. Όταν τους ρώτησα, αρνήθηκαν ότι υπήρξε και άλλο παιδί. (Παύση). Αν με ρωτάς, πάντα ένιωθα ότι συμπληρώνω κάποιο κενό. Ίσως αυτό που είχε αφήσει, η απώλεια.

Σεμπάστιαν —Δεν έψαξες μεγαλώνοντας; Αν είχα την υπόνοια, θα έφερνα τον κόσμο ανάποδα μέχρι να τον βρω.

Σμπίσει —Προσπάθησα. Αλλά δεν βρήκα τίποτα.

Σεμπάστιαν —Κρίμα. (Παύση). Πολλές στιγμές μου λείπει πολύ ο Πρόνταν. Μακάρι να ήταν εδώ, να είμασταν παρέα. (Παύση). Έχεις νιώσει ποτέ ότι κάποιος που έχεις χάσει, βρίσκεται ακόμα μαζί σου;

Σμπίσει —Εννοείς να τον σιέφτομαι και να αναπολώ στιγμές;

Σεμπάστιαν —Όχι ακριβώς. Πολλές φορές τον βλέπω να κάθεται στην καρέκλα δίπλα μου. Μου μιλάει. Συζητάμε. Καπνίζουμε παρέα. Μετά, χάνεται.

Σμπίσει —Το μυαλό παίζει περίεργα παιχνίδια κάποιες φορές.

Σεμπάστιαν —(*Ενθουσιασμένος*). Μα, είναι πραγματικός. Τον βλέπω... (*Κόβεται απότομα ο ενθουσιασμός του*). Ας τα αφήσουμε όμως αυτά. Εγώ σου λέω να κάνεις ένα παιδάκι, μικροί είστε ακόμα. Μπορεί να κάνετε και άλλο έπειτα. Που ξέρεις!

Σμπίσει —Σεμπάστιαν, έχεις μιλήσει ποτέ σε κανέναν για τον χαμό του Πρόνταν;

Σεμπάστιαν —Όχι! Γιατί να το κάνω αυτό; Είναι κάτι εντελώς προσωπικό.

Σμπίσει —Ίσως να σε βοηθήσει να ξεπεράσεις τον χαμό του.

Σεμπάστιαν —Τον έχω ξεπεράσει. Πάνε τόσα χρόνια άλλωστε.

Σμπίσει —Αφού τον βλέπεις μπροστά σου, ζεις μαζί του. Ένα τέτοιο τραύμα ποτέ δεν κλείνει. Ιδιαίτερα όταν δεν μπορείς να το αντιμετωπίσεις πρόσωπο με πρόσωπο.

Σεμπάστιαν —Δεν με γνωρίζεις. Επομένως δεν μπορείς να ξέρεις πως διαχειρίζομαι τέτοιες καταστάσεις.

Σμπίσει —Και όμως σε ξέρω πιο καλά από ότι νομίζεις.

Σεμπάστιαν —(*Ειρωνικά*). Και πως το έχεις καταφέρει αυτό; Μήπως είσαι ψυχολόγος και μου το κρύβεις; (*Παύση*). Τέλος πάντων, δεν μου αρέσει αυτή η συζήτηση. Άλλο ήταν το θέμα μας. (*Παύση*). Αισθάνεσαι καλύτερα;

Σμπίσει —Ναι πολύ καλύτερα. Σταμάτησε ο πόνος.

Σεμπάστιαν —Μάλλον το αναλγητικό έκανε δουλειά.

Σμπίσει —Πολύ πιθανό.

Σεμπάστιαν —Να βάλω φαγητό;

Σμπίσει —Ναι. (*Παύση*). Όχι πολύ.

(*Ο Σεμπάστιαν σηκώνεται και σερβίρει. Ο Σμπίσει τρώει στο κρεβάτι του καθιστός. Φαίνεται ότι δεν πονάει αλλά τρώει πολύ αργά*).

Σεμπάστιαν —Σου αρέσει;

Σμπίσει —Ναι, είναι πολύ νόστιμο. Αλλά δεν έχω πολλή όρεξη. Ελπίζω αύριο να είμαι καλύτερα, να μπορέσω τουλάχιστον να φάω κανονικά.

Σεμπάστιαν —Μακάρι.

(Όταν τελειώνουν ο Σεμπάστιαν μαζεύει τα πιάτα, κλείνει τις δυο τελευταίες λάμπες και ξαπλώνει και αυτός στο κρεβάτι του. Επικρατεί σκοτάδι).

Σεμπάστιαν —Είσαι ζύπνιος;

Σμπίσεκ —Ναι. Δεν νυστάζω.

Σεμπάστιαν —Προσπάθησε να κοιμηθείς. Το χρειάζεσαι.

Σμπίσεκ —Το μυαλό μου δεν με αφήνει.

Σεμπάστιαν —Τι σκέφτεσαι;

Σμπίσεκ —Πόσο μόνοι είμαστε τελικά.

Σεμπάστιαν —Δεν θεωρώ ότι είμαστε εντελώς μόνοι. Πάντα υπάρχουν κάποιοι που μας νοιάζονται.

Σμπίσεκ —Ίσως έχεις δίκιο. Πάντως, είναι θέμα επιλογής. Εσύ για παράδειγμα έχεις επιλέξει να είσαι μόνος.

Σεμπάστιαν —Ναι. Ακόμα και εγώ όμως, έχω κάποιους που με σκέπτονται, όπως ο Πιότρει.

Σμπίσεκ —Ναι σωστά.

Σεμπάστιαν —Είναι η απελπισία που σε κάνει να νιώθεις έτσι. Το έχω νιώσει πολλές φορές αυτό που αισθάνεσαι τώρα.

(Σιωπή).

Σμπίσεκ —Πάντα μου έλειπε, αυτό που λένε «Το άλλο μισό».

Σεμπάστιαν —Τι εννοείς;

Σμπίσεκ —Δεν εννοώ, ερωτικά το άλλο μου μισό.

Σεμπάστιαν —Αλλά;

Σμπίσεκ —Μιλάω για αυτή την σχέση που τυχαίνει να έχουν λίγοι άνθρωποι μεταξύ τους.

Σεμπάστιαν —Εξήγησέ μου.

Σμπίσεκ —Μιλάω για αυτή την σχέση που, λίγο πιο συχνά, την συναντάμε μεταξύ αδελφών και κάποιες φορές μεταξύ φίλων. Θεωρώ ότι το άλλο μισό για έναν άνθρωπο μπορεί να αποτελέσει είτε ο αδερφός, είτε ένας φίλος που έχουν δεθεί σαν αδέρφια.

Σεμπάστιαν —Έτυχε να γνωρίσω αδέρφια που καμία σχέση δεν είχαν μεταξύ τους. Σχεδόν δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν.

Σμπίσεκ —Ναι. Τα αδέρφια μπορεί να ταιριάζουν ή να μην ταιριάζουν μεταξύ τους. Δεν παύει όμως σε κάποιες περιπτώσεις ο ένας να είναι το άλλο μισό του άλλου. Και αυτό δεν έχει να κάνει με το πόσο ταιριαστοί μπορεί να είναι μεταξύ τους, αλλά το πόσο αντίθετοι.

Σεμπάστιαν —Μα, αν είναι αντίθετοι πως μπορούν να επικοινωνήσουν; Και ιδιαίτερα σε τέτοιο βαθμό που να συμπληρώνει ο ένας τον άλλο.

Σμπίσεκ —Η διαφορετικότητα δεν εμποδίζει την επικοινωνία. Πάρε παράδειγμα εμάς τους δύο. Είμαστε τόσο διαφορετικοί. Παρόλα αυτά επειδή έχουμε ανάγκη να επικοινωνήσουμε, ξεπερνάμε τα όποια εμπόδια.

Σεμπάστιαν —Σωστά... Άρα η ανάγκη είναι κυρίως αυτή που σπρώχνει κάποιον προς αυτή την τόσο βαθιά, και δύσκολη, σχέση;

Σμπίσεκ —Ναι θα μπορούσαμε να το πούμε και έτσι. Μια βαθιά ανάγκη. Θεωρώ, πάντως ότι όσο πιο ανοιχτή έχει την καρδιά του κάποιος, τόσο πιο εύκολο είναι να επικοινωνήσει και να δεθεί. Και λέω ότι συμβαίνει κυρίως στα αδέρφια γιατί θεωρώ ότι είναι πιο εύκολο. Έχουν μεγαλώσει μαζί, μόνο αυτό φτάνει για να δημιουργηθεί κάτι τόσο βαθύ.

Σεμπάστιαν —Αιούγεται δύσκολο πάντως. *(Παύση. Θλιμμένος)*. Κρίμα που δεν θα μπορέσω να βιώσω ποτέ κάτι τέτοιο. Να ένα κακό, όταν επιλέγει κάποιος την ασκητική ζωή.

Σμπίσεκ —*(Χαμογελώντας)*. Νομίζω ότι εσύ αυτή την σχέση την αναπτύσσεις με τον εαυτό σου.

(Ο Σεμπάστιαν γελάει).

Σμπίσεκ —Να σου ζητήσω μια χάρη;

Σεμπάστιαν —Φυσικά.

Σμπίσεκ — Πάμε στον κήπο.;

Σεμπάστιαν —Δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα. Κάνει πολύ κρύο.

Σμπίσεκ —Σε παρακαλώ. Θέλω να δω λίγο τον ουρανό.

Σεμπάστιαν — Για λίγο όμως. Εντάξει;

Σμπίσεκ —Σύμφωνοι!

(Σηκώνονται από τα κρεβάτια τους και φορούν τα παλτό τους. Ο Σεμπάστιαν βοηθάει λίγο τον Σμπίσεκ. Έπειτα τολώνονται με τις κουβέρτες τους και βγαίνουν στον κήπο. Εκεί κάθονται όρθιοι, ο ένας δίπλα στον άλλον και κοιτάζουν τον ουρανό).

Σμπίσεκ —Πόσο όμορφος μπορεί να είναι ο νυχτερινός ουρανός;!

Σεμπάστιαν —Έχω περάσει πολλές νύχτες, κοιτάζοντάς τον.

Σμπίσεκ —Οι αστερισμοί, είναι ένα καλό παράδειγμα για αυτό που σου έλεγα πριν.

Σεμπάστιαν —Δηλαδή;

Σμπίσεκ —Σε έναν αστερισμό, κανένα αστέρι δεν είναι ίδιο με το άλλο. Κάποιο είναι περισσότερο φωτεινό, κάποιο λιγότερο. Παρόλα αυτά το φως τους λάμπει σε αρμονικό συνδυασμό, δημιουργώντας την εικόνα που βλέπουμε.

Σεμπάστιαν —Ναι. *(Παύση)*. Και είναι πολύ όμορφη.

(Σκοτάδι).

Σκηνή 5^η

*Ο Σμπίσεκ κάθεται σε μια καρέκλα δίπλα στο αναμμένο τζάκι και προσπαθεί να πλέξει.
Ο Σεμπάστιαν μπαίνει στο καταφύγιο, κρατώντας στα χέρια του ένα χτυπημένο κοσούφι.*

Σμπίσεκ —Που το βρήκες;

Σεμπάστιαν —Ήταν έξω στον κήπο. Πεσμένο στο χώμα.

Σμπίσεκ —Ζει;

Σεμπάστιαν —Μάλλον ναι. Μπορείς να στρώσεις ένα πανί πάνω στο τραπέζι για να το ακουμπήσω;

Σμπίσεκ —Ναι, αμέσως.

(Ο Σμπίσεκ στρώνει το τραπέζι. Ο Σεμπάστιαν τοποθετεί το πτηνό στο τραπέζι και το εξετάζει).

Σμπίσεκ —Τι γίνεται;

Σεμπάστιαν —Ζει. Πρέπει να του δώσουμε νερό, γρήγορα, και λίγη τροφή.

Σμπίσεκ —Πες μου τι πρέπει να κάνω.

Σεμπάστιαν —Πάρε μια σύριγγα μέσα από το συρτάρι, γέμισέ την νερό και φέρε την. Επίσης βρέξε λίγο ψωμί.

(Ο Σμπίσεκ βάζει νερό στην σύριγγα).

Σμπίσεκ —Το νερό μυρίζει άσχημα. Να φέρω καθαρό από το πηγάδι;

Σεμπάστιαν —Όχι, καθαρό είναι. Για κάποιο λόγο σήμερα μυρίζει πολύ.

(Ο Σμπίσεκ πηγαίνει στο τραπέζι μια σύριγγα με νερό και λίγο ψωμί. Βοηθάει τον Σεμπάστιαν για να δώσουν τροφή στο πτηνό).

Σεμπάστιαν —Πρέπει να είναι χτυπημένο και στα δυο φτερά. Δεν μπορούσε να κουνηθεί και έτσι έμεινε μέρες χωρίς φαγητό και νερό.

Σμπίσεκ —Θα επανέλθει;

Σεμπάστιαν —Το ελπίζω.

Σμπίσεκ —Μακάρι να τα καταφέρει. *(Παύση)*. Που είχες πάει;

Σεμπάστιαν —Σε ένα χωριό που είναι 7χλμ από εδώ. Συγγνώμη που σε άφησα τόσες ώρες μόνος σου.

Σμπίσεκ —Μην ανησυχείς. Άργησα να ξυπνήσω γιατί το βράδυ δεν μπορούσα να κοιμηθώ.

Σεμπάστιαν —Γιατί; Πονούσες;

Σμπίσεκ —Ναι, αλλά ευτυχώς όχι πολύ.

Σεμπάστιαν —Τώρα πως είσαι;

Σμπίσεκ —Καλά. Λίγο αδύναμος νιώθω.

Σεμπάστιαν —Περίμενε. Νομίζω έχω κάτι για αυτό.

(Ο Σεμπάστιαν πηγαίνει στα συρτάρια της κουζίνας και ψάχνει. Βγάζει ένα μπουκαλάκι. Βάζει λίγο από το υγρό σε ένα ποτήρι και το δίνει στον Σμπίσεκ. Αφήνει το μπουκαλάκι πάνω στο τραπέζι).

Σμπίσεκ —Τι είναι;

Σεμπάστιαν —Θα σου κάνει καλό. Πιες το.

(Ο Σμπίσεκ πίνει το υγρό και αφήνει το ποτήρι στο τραπέζι. Παρατηρεί το κοτσύφι).

Σμπίσεκ —Φαίνεται πολύ αδύναμο. Γιατί δεν του δίνεις αυτό που έδωσες και σεμένα;

Σεμπάστιαν —Θα το φροντίσουμε τώρα, μην ανησυχείς.

Σμπίσεκ—Τι χρειάζεσαι;

Σεμπάστιαν —Πάω στην αποθήκη να πάρω κάποια πράγματα.

Σμπίσεκ —Να κάνω κάτι;

Σεμπάστιαν —Όχι προς το παρόν.

(Ο Σεμπάστιαν βγαίνει και ο Σμπίσεκ κάθεται πάνω από το πτηνό παρατηρώντας το. Ο Σεμπάστιαν έπειτα από λίγο μπαίνει κουβαλώντας δυο μπουκαλάκια και μια λαβίδα).

Σεμπάστιαν —Λοιπόν, για να δούμε τι έχει. *(Παύση. Το εξετάζει).* Καλά σου είπα. Έχουν τραυματιστεί και οι δυο φτερούγες του.

Σμπίσεκ —Και τώρα;

Σεμπάστιαν —Θα του δίνουμε φαγητό για κάποιες μέρες και ένα υγρό αναλγητικό αραιωμένο στο νερό του και πιστεύω ότι οι φτερούγες θα θρέψουν μόνες τους. Άλλωστε είναι μικρό ακόμα.

Σμπίσεκ —Λέω να του φτιάξω μια μικρή φωλιά δίπλα στο τζάκι.

Σεμπάστιαν —Καλή ιδέα.

(Ο Σμπίσεκ παίρνει διάφορα υλικά και τα τοποθετεί στην γωνία δίπλα στο τζάκι. Έπειτα βγαίνει και μπαίνει φέρνοντας μερικά φύλλα. Φτιάχνει την φωλιά και έπειτα τοποθετεί το κοτούφι μέσα. Ο Σεμπάστιαν κάθεται σε μια καρέκλα απέναντι από το τζάκι).

Σεμπάστιαν —Τελικά και δυο είμαστε καλοί στο να φροντίζουμε τους άλλους.

Σμπίσεκ —Γιατροί έπρεπε να γίνουμε. *(Γελάει).*

Σεμπάστιαν —Μην το γελάς. Τουλάχιστον εσύ θα μπορούσες. Μοναχοπαίδι ήσουν. Οι γονείς σου δεν μπορούσαν να σε στηρίζουν;

Σμπίσεκ —Μεγάλη συζήτηση.

Σεμπάστιαν —Συγγνώμη. Δεν ήθελα να σε φέρω σε δύσκολη θέση. Αν δεν θέλεις να μιλήσεις το καταλαβαίνω.

Σμπίσεκ —Όχι, εντάξει...

Σεμπάστιαν —Εξάλλου είναι καλό να ανοίγεσαι μερικές φορές.

Σμπίσεκ —Οι γονείς μου ήταν πολύ φτωχοί. Χρήματα μόνο για τα βασικά. Αναγκάστηκα να δουλέψω πριν ακόμα τελειώσω το σχολείο. *(Παύση).* Ήθελα να σπουδάσω, αλλά με το ζόρι τελειώσα την τελευταία τάξη. Η δουλειά ήταν εξοντωτική και τα χρήματα λίγα. Και κάπως έτσι ξέχασα τις σπουδές και συνέχισα να δουλεύω ακατάπαυστα για να επιβιώσω.

Σεμπάστιαν —Αντιμετώπισες πολλές δυσκολίες.

Σμπίσει —Ώρες ώρες καταριέμαι την στιγμή που γεννήθηκα! Γιατί, ήθελαν παιδί αφού σχεδόν δεν μπορούσαν να τραφούν οι ίδιοι!

Σεμπάστιαν —Ντροπή! Μην μιλάς έτσι για τους γονείς σου. Είναι ευλογία που σε έκαναν.

Σμπίσει —Θα με συγχωρέσεις, αλλά έχω αντίθετη άποψη. Δεν γίνεται να κάνεις παιδιά όταν δεν έχεις να τα μεγαλώσεις. Προδικάζεις την τύχη τους.

Σεμπάστιαν —Και αν τύχει; Τα παιδιά είναι Θείο δώρο.

Σμπίσει —Δεν χρειάζεται να τύχει. Εσένα για παράδειγμα γιατί, να σε αφήσουν σε ορφανοτροφείο; Δεν είναι άδικο;

Σεμπάστιαν —Ναι...Μπορεί να υπήρχαν πολύ σοβαροί λόγοι. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε.

Σμπίσει —Θεωρώ ότι ακόμα και από "λάθος" να γεννήθηκε ένα παιδί, δεν δικαιολογείται να το αφήσεις να μεγαλώσει σε ορφανοτροφείο. Και αυτό αμαρτία δεν είναι;

Σεμπάστιαν —Σκέψου όμως όταν μπαίνει το ζήτημα της επιβίωσης τα πράγματα αλλάζουν. Ένας άνθρωπος μπορεί να κάνει τα πάντα για να επιβιώσει.

Σμπίσει —Δεν μπορώ να το καταλάβω. Η επιστήμη λέει ότι το ένστικτο της μητέρας είναι πιο δυνατό από οποιοδήποτε άλλο. Πως γίνεται να αφήσει το παιδί της και ιδιαίτερα όταν είναι μικρό.

Σεμπάστιαν —Το ένστικτο της μητέρας, διαφέρει από γυναίκα σε γυναίκα.

Σμπίσει —Αλήθεια, δεν μπορώ να το καταλάβω.

Σεμπάστιαν —Κατάλαβε, ότι λίγοι άνθρωποι είναι συνειδητοποιημένοι για αυτά που κάνουν στην ζωή τους.

Σμπίσει —Δεν μπορώ να μπω σε αυτή την λογική, μου φαίνεται εντελώς παράλογο. (Παύση). Βρέχει;

Σεμπάστιαν —Ναι. Ξεκίνησε.

(Ο ήχος της βροχής ακούγεται σε όλη την υπόλοιπη σκηνή. Το καταφύγιο είναι σκοτεινό λόγω της συννεφιάς. Το φωτίζει μόνο η φωτιά από το τζάκι).

Σμπίσει —Κρίμα. Είχα όρεξη να περπατήσω.

Σεμπάστιαν —Καλύτερα να ξεκουραστείς.

Σμπίσει —Τώρα, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

(Ο Σμπίσεκ κάθεται δίπλα από το κοτσόφι και το παρατηρεί, που και που απλώνει το χέρι του και το χαϊδεύει).

Σμπίσεκ —Πόσο σκληρό είναι το συναίσθημα, να βρίσκεσαι στο έλεος κάποιου.

Σεμπάστιαν —Τι εννοείς;

Σμπίσεκ —Κοίταξέ το. Σίγουρα θα νιώθει πολύ άσχημα.

Σεμπάστιαν —Μπορεί να νιώθει καλά, τώρα που το φροντίσαμε. Δεν το ξέρεις.

Σμπίσεκ —Ναι.

Σεμπάστιαν —Σίγουρα θα αισθανόταν άσχημα αν το είχαμε παρατήσει μόνο του να πεθάνει.

Σμπίσεκ —Έχεις δίκιο. Λες να αισθάνονται όπως εμείς;

Σεμπάστιαν —Ποιος ξέρει; Θεωρώ πάντως ότι βασικά συναισθήματα, είναι ίδια σε όλα τα πλάσματα πάνω στην γη.

Σμπίσεκ —Λες να συναισθάνονται την εγκατάλειψη;

Σεμπάστιαν —Τα σκυλιά σίγουρα. Πιστεύω και κάποια από τα υπόλοιπα ζώα.

(Σιωπή).

Σμπίσεκ —Έτσι νιώθω, τις τελευταίες μέρες.

Σεμπάστιαν —Πως;

Σμπίσεκ —Λες και είμαι μικρό παιδί και με έχουν αφήσει οι γονείς μου. (Χαμογελάει).

Σεμπάστιαν —Ο φόβος, στο έχει προκαλέσει αυτό το συναίσθημα.

Σμπίσεκ —Δεν μπορώ να προσδιορίσω από πού πηγάζει.

Σεμπάστιαν —Τον φόβο τον νιώθεις και πριν και μετά το αίσθημα της εγκατάλειψης.

Σμπίσεκ —Πως είσαι σίγουρος για κάτι τέτοιο;

Σεμπάστιαν —Δεν είμαι. Σου λέω , πώς το βίωσα εγώ, όταν με άφησε η μητέρα μου. Ήμουν κάπου στα έξι, δεν θυμάμαι πάρα πολλά, τα συναισθήματα μου όμως είναι πλήρως καταγεγραμμένα.

Σμπίσεκ —Δηλαδή;

Σεμπάστιαν —Μπορώ να ανακαλέσω τα αισθήματα φόβου και ανησυχίας, κάποιες μέρες πριν με αφήσει. Έπειτα η μητέρα μου με πήγε σε ένα χώρο με πολλά παιδιά και είπε ότι έπρεπε να μείνω εκεί για λίγες μέρες. Δεν

διαμαρτυρήθηκα πολύ γιατί θα έβρισκα την ευκαιρία να παίξω. Φόβο, συνέχιζα να αισθάνομαι. Ήταν κάτι εντελώς άγνωστο. Όταν έπειτα από εβδομάδες κατάλαβα ότι θα έμενα εκεί για πάντα, ένιωσα μόνος, ο φόβος είχε μετατραπεί σε τρόμο και όλο αυτό, μετά, σε οργή.

Σμπίσεκ —Πως γίνεται μετά από αυτό να μην έχεις μισήσει τους ανθρώπους;

Σεμπάστιαν —Για κάποια χρόνια έτσι ένιωθα. Μετά κατάλαβα ότι μου έκανε κακό. Το μίσος τρώει και σένα τον ίδιο.

Σμπίσεκ —Έχεις δίκιο. *(Παύση)*. Λέω να ξεκουραστώ λίγο.

Σεμπάστιαν —Δεν θέλεις να φάμε πρώτα;

Σμπίσεκ —Δεν πεινάω.

Σεμπάστιαν —Πρέπει να φας κάτι.

Σμπίσεκ —Ίσως μετά.

Σεμπάστιαν —Μην είσαι τόσο καιόκεφος.

(Σιωπή).

Σμπίσεκ —Όλα είναι μάταια.

Σεμπάστιαν —Θα το παλέψουμε μαζί.

Σμπίσεκ —Δεν νομίζω ότι θα αλλάξει. Δεν βλέπω καμία βελτίωση.

Σεμπάστιαν —Έχε πίστη στις δυνάμεις σου.

(Ο Σμπίσεκ ξαπλώνει στο κρεβάτι του. Σκεπάζεται όλος με την κουβέρτα, σχεδόν δεν φαίνεται. Ο Σεμπάστιαν φέρνει ένα πιάτο με φαγητό από την κουζίνα. Κάθεται στο τραπέζι, πίνει δυο δόσεις από το μπουκαλάκι με το υγρό. Έπειτα τρώει. Ο Σμπίσεκ σιγοτραγουδάει ένα τραγούδι, μέχρι το τέλος της σκηνής).

Σεμπάστιαν —Έχεις ωραία φωνή. Φαίνεται ότι κατέχεις και το αίσθημα του ρυθμού. *(Τρώει)*. Μουσικός έπρεπε να γίνεις! *(Παύση)*. Η μητέρα μου είχε ωραία φωνή. Την θυμάμαι σε κάποιες στιγμές. Αμυδρά βέβαια. Ήταν μελαγχολική πάντα. Συνήθιζε να σιγοτραγουδάει διάφορα. Άλλες φορές, μονολογούσε. Ο πατέρας, έλεπε πολλές ώρες. Εγώ ήμουν ήσυχο παιδί. *(Παύση)*. Τι να έκανε και αυτή;! Τα έλεγε με τον εαυτό της. *(Συνεχίζει να τρώει. Φαίνεται ότι πονάει και δυσκολεύεται να καταπιεί. Πίνει άλλες δυο δόσεις από το μπουκαλάκι. Πηγαίνει στην κουζίνα, βγάζει από ένα συρτάρι ένα στριμμένο τσιγάρο και το ανάβει. Ξανά κάθεται στο τραπέζι)*. Σ' ενοχλεί ο καπνός ε; Συγγνώμη που το άναψα μέσα, βγαίνω έξω.

Σμπίσεκ —*(Χαμηλόφωνα)*. Κάθισε, θα βγω εγώ.

(Ο Σμπίσεκ σηκώνεται, συνεχίζοντας να σιγοτραγουδάει, στρώνει το κρεβάτι και βγαίνει. Βγαίνει εκτός σκηνής).

Σεμπάστιαν —Δεν συνηθίζω να καπνίζω. Για αυτό δεν με είχες δει, όλες αυτές τις μέρες. Αρραιά και που κάνω κανένα για να χαλαρώσω, καταλαβαίνεις. *(Παύση)*. Έλα μέσα, θα παγώσεις. Το σβήνω. *(Παύση)*. Θυμάμαι την φορά που μας έπιασε στα πράσα μια από τις καλόγριες να καπνίζουμε με τον Πρόνταν. Πρέπει να ήμασταν γύρω στα δεκατέσσερα. Αθώα παιδιά. Ότι μπαίναμε στην εφηβεία. Ήταν βράδυ και είχαμε πάει στο πίσω μέρος του κτηρίου. Χασκογελούσαμε και κάποια καλόγρια μας άκουσε. Μερικές φορές νιώθω λες και είμαι εκεί και το ξανά ζω. Νιώθω την αδρεναλίνη, της παρανομίας. Μην στα πολυλογώ, φάγαμε το ξύλο της χρονιάς και για κανένα μήνα κάναμε συνέχεια αγγαρείες. Για να εξιλεώσουμε τις ψυχές μας από την αμαρτία. *(Παύση)*. *(Εύθυμα)*. Τραγουδά πιο δυνατά βρε αφού έχεις ωραία φωνή!

(Ο Σμπίσεκ τραγουδά πιο δυνατά. Βρίσκεται εκτός σκηνής).

Σεμπάστιαν —Νομίζω το ξέρω αυτό το τραγούδι! *(Παύση)*. Δεν θυμάμαι όμως από πού.

(Ο Σεμπάστιαν στέκεται στην πόρτα του καταφυγίου ψάχνοντας με το βλέμμα του τον Σμπίσεκ. Βρίσκεται σε έξαλλη κατάσταση. Παραμένει για λίγο στην πόρτα).

Σεμπάστιαν —Ποιος είσαι; Από που γνωρίζεις αυτό το τραγούδι; Θυμάμαι πολύ καθαρά τον πατέρα μου να της λέει «Πες το τραγουδάκι, στο παιδί, μόνο έτσι κοιμάται». Ήταν δικό της! Αυτή το είχε σιαρφιστεί για να με νανουρίζει! Γνωρίζεις την μάνα μου; *(Παύση)*. Γιατί δεν μου το είχες πει τόσες μέρες;

(Ο Σεμπάστιαν βρίσκεται εκτός ελέγχου και με γρήγορα βήματα βγαίνει στον κήπο ψάχνοντας).

Σεμπάστιαν —Λέγε! *(Παύση)*. Από πού ξέρεις αυτό το τραγούδι! Από πού ξέρεις την μάνα μου; Είσαι συγγενής μου;

(Αντιλαμβάνεται ότι ο Σμπίσεκ δεν βρίσκεται στον κήπο ούτε κάπου κοντά).

Σεμπάστιαν —*(Φωνάζοντας)*. Σμπίσεκ; Που είσαι γαμώτο; Μην κρύβεσαι! *(Παύση. Ηρεμεί λίγο)*. Βγες να μιλήσουμε. Πες μου, είσαι αδελφός μου; *(Σπάει και κλαίει με λυγμούς)*. Συγχώρεσε την έκρηξή μου. Βγες να μιλήσουμε. Γιατί το σιας και εσύ; Αφού είπαμε, θα το παλέψουμε μαζί. Σκέψου λογικά. Δεν μπορείς να γυρίσεις στην πόλη τέτοια ώρα. Τι θα κάνεις στο δάσος μόνος; Πως θα επιβιώσεις; *(Παύση)*. Δεν είσαι άγριο ζώο. Μόνο αυτά έφευγαν μέσα στην άγρια νύχτα. *(Παύση)*. Και το έκαναν για να πεθάνουν ήσυχα.

(Ο Σεμπάστιαν συνειδητοποιώντας τα λόγια του πανικοβάλλεται. Ψάχνει τριγύρω με το βλέμμα).

Σεμπάστιαν —Αποκλείεται να έφυγες έτσι. Είσαι λογικός άνθρωπος. Είμαι σίγουρος ότι δεν θα έκανες κάτι τόσο παράλογο. Πρέπει να συζητήσουμε. Να μου εξηγήσεις. Πως εμείς οι δυο έγινε να είμαστε αδέρφια. *(Γαύση)*. Σε παρακαλώ βγες από όπου και αν κρύβεσαι. *(Γαύση)*. Το δάσος είναι σκληρό. Και τέτοιες ώρες πολύ επικίνδυνο. Θυμάμαι ένα βράδυ που έτυχε να βρεθώ μόνος εκεί. Οι ήχοι και οι σιιές ήταν τρομακτικά. Περιπλανήθηκα λίγη ώρα ψάχνοντας να βρω τον δρόμο για να γυρίσω στο καταφύγιο. Δεν μπόρεσα. Ήταν λες και είχα βρεθεί μέσα σε λαβύρινθο. Κάποια στιγμή άκουσα μεγάλα ζώα να πλησιάζουν. Σκαρφάλωσα σε ένα δέντρο και έμεινα εκεί, ακίνητος. Με πήρε ο ύπνος. Το πιο τρομακτικό από όλα όμως είναι ότι δεν θυμάμαι πως βρέθηκα εκεί. Κάποιες φορές μου συμβαίνει. Φαίνεται, το δάσος με μαγνητίζει. Με καλεί.

(Ψάχνει τριγύρω τον κήπο. Κάνει να κατευθυνθεί προς το δάσος αλλά γυρίζει πίσω).

Σεμπάστιαν —Θα ήταν άδικο να πάθεις κακό τώρα που σε βρήκα. Γύρνα στο καταφύγιο μας. *(Γαύση)*. Ξέρω ότι είσαι κάπου κοντά. Σε ακούω. *(Γαύση)*. Σε παρακαλώ. Δεν γίνεται και εσύ να με εγκαταλείψεις.

(Η φωτιά στο τζάκι σβήνει. Στην σκηνή επικρατεί σκοτάδι. Ακούγεται ο Σμπίσεκ που τραγουδάει και το σπαρακτικό κλάμα του Σεμπάστιαν και κάπου κάπου η φωνή του που τον εκλιπαρεί να εμφανιστεί).

Αυλαία